

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!



DEVİRİM ATEŞİNİ

SÖNDÜREMEZLER

• Çelişkiler
Ve
Sınıf
Savaşı

• Devrimci
Durum Ve
Devrimci
Görevler

• Referandumun
Asıl
Galipleri

• Ulusal
Sorun
Üzerine
Tartışmalar

• UPS İçin
Küresel
Eylem
Günü



ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK

ÇELİŞKİLER VE SINIF SAVAŞI TÜM KESKİNLİĞİYLE GÖRÜLMELİ

Burjuva toplumun keskin, sert, şiddetli çelişkilerini ve sınıf mücadelesini yumuşak, ılımlı, oportünist bir dille anlatmak burjuvazinin işine yarar. Tarihsel süreç, tarihin itici güçleri, devrimin toplumsal nesnesinin durumu nesnel ve tam anlatılmalı. Sınıf savaşımı bütün şiddeti ve keskinliği içinde verilmeli.

Bizde yerel, küçük çaplı ayaklanmalar sık sık oluyor. Son dönemin toplumsal olaylarına, çatışmalarına nesnel bir şekilde bakıldığında, bu durum açık olarak görülür. Kürdistan'da her olay, her çatışma birer ayaklanma olarak gerçekleşiyor. Her ciddi sorun, her sosyal olay, böyle bir ayaklanma karakterine bürünüyor, burada dünyanın en devrimci gelişmeleri yaşanıyor demektir. Ancak politik körler ya da burjuva limanlara sığınmış olan çevreler varolan durumu, olduğundan farklı, ılımlı ve yumuşak gösterebilir.

Bu devrim toprağında eksik olan merkezi, birleşik, genel ayaklanmadır. O da, her gün meydana gelen sayısız olay, çatışma, küçük çaplı ayaklanmalar, devrimci kültür ve sanat etkinlikleri, sokak gösterileri ve çeşitli görüngülerle kendini gösteren devrimci yığın eylemleriyle olgunlaşıyor. Her gün yapılan devrimci yığın kitle eylemlerinin tarih yapıcı niteliği ve devrimci önemi bütün yönleriyle ve doğru kavranmalıdır. Büyük ayaklanma küçük eylemlerle yoğunlaşmasıyla oluşur.

İşçiler, yoksul köylüler, diğer emekçi kitleler istekleri, hakları için her alanda cesurca çatışıyorlar. Günlerce, aylarca, yıllarca eylemlerde bulunuyorlar. Her gün yaptıklarıyla, tarihte kendileri için önemli bir rol oynayabileceklerinin farkında olduklarını gösteriyorlar. Halk kitleleri artık yönetici sınıf ve temsilcileri ne diyor diye dönüp yalnızca onlara bakmıyor. Kendi istekleri ve görüşleri doğrultusunda hareket ediyor. Burjuvazi ne yaparsa yapsın, artık önemli olan halk kitlelerinin ne yaptığıdır; halk kitlelerinin tarih yapan etkinliğidir. İki dünya, iki kutup, iki güç arasındaki ta-

rihsel çatışma her yönden derinleşiyor. Emekçi kitlelerle burjuva toplum arasındaki bağlar, ilişkiler bu çatışmada havaya uçuyor.

Artan kapitalist sömürü, yoğunlaşan devlet terörü ve keskinleşen çelişkiler, kitleleri eski topluma karşı devrimci eylemlere itiyor. Girişilen eylemler emekçi yığınların koşullarının ve kendi durumlarının bilincinde olduklarını ve toplumsal koşulların köklü, devrimci dönüşümünü arzuladıklarını ortaya koyuyor.

Kitlelerin kurulu sosyal düzene karşı yükselen eylemleri, büyük bir zenginlik ve çeşitlilik gösteriyor. Çelişkilerin karakteri, kitlelerin çeşitli gruplarının farklı talepleri vs. kendini çok farklı görüngülere bürünmüş eylemlerle ortaya seriyor. Grevler, emekçilerin devrimci sokak gösterileri, Kürt halkının ulusal baskıya karşı büyüyen eylemleri, ayaklanmaları, çevre eylemleri, köylülerin protesto gösterileri ve çok çeşitli eylem tipleri bu süreçte ortaya çıkan eylemlerdir.

Öylesine devrimci bir süreçten geçiyoruz ki, halklar artık daha sık ayaklanıyor. Eylemler, ayaklanmalar süreklilik kazandı. Çatışmalar çok yoğun. Bu yüzden tarih çok hızlı ilerliyor. Hedef çok daha yakınlaşıyor.

Dönemin teorik bir analizini yaparken, kavrayışımızın ve teorik çözümlememizin objesi durağan kitleler değil, hareket halindeki kitleler olmalı, hareket olmalı, en basit çatışmadan ayaklanmaya varan devrimci hareket olmalı. Özel mülkiyeti ortadan kaldıracak, ortak mülkiyete geçişi sağlayacak olan, yani inkarın inkarını gerçekleştirecek olan hareket. Dönemin en önemli objelerinin durumu ve savaşımı, tüm gerçekliği ve tamlığı içinde verilmeli.

Çok açıktır ki, halkın, halkların gelişen ve zenginleşen eylemlerini öncülük edecek olan ve genel bir ayaklanmaya, bir devrime, iktidarın ele geçirilmesine yönlendirecek olan devrimci marksist partidir. Kitlelerin kendiliğinden eylemlerine bel bağlanmamalı. Kitleleri iktidar için sürük-

Kitlelerin kurulu sosyal düzene karşı yükselen eylemleri, büyük bir zenginlik ve çeşitlilik gösteriyor. Çelişkilerin karakteri, kitlelerin çeşitli gruplarının farklı talepleri vs. kendini çok farklı görüngülere bürünmüş eylemlerle ortaya seriyor. Grevler, emekçilerin devrimci sokak gösterileri, Kürt halkının ulusal baskıya karşı büyüyen eylemleri, ayaklanmaları, çevre eylemleri, köylülerin protesto gösterileri ve çok çeşitli eylem tipleri bu süreçte ortaya çıkan eylemlerdir.

leyici rol oynayan, proleter devrimci partidir. Proleter sınıfın devrimci görevlerinin bilinciyle hareket eden Leninist Parti.

Nesnel koşulların bize yüklediği görevlerin bilinciyle hareket etmeliyiz. Kitleleri toplumsal devrim yolunda sürüklemek için nesnel ve somut koşulların gerektirdiği, zorunlu yaptığı görevlerin yerine getirilmesi gerekiyor. Üstelik tarihsel gelişmenin karşımıza çıkardığı görevler düne göre çok daha ileriye gitmeyi dayatıyor.

Dünkü hareket epey yol katetti ve ileri noktalara vardı. Fakat bugünkü hareket mücadelede daha ileriye gitmek zorundadır. Çünkü burjuva egemenlik sistemi, sınıf mücadelesinin deneyimlerine dayanarak çok daha yetkinleştirilmiş, güçlendirilmiştir. Bu durumda, kitlelerin çok daha derinlikli, şiddetli savaşımları sonuç getirebilir. Daha şiddetli, daha bilinçli, daha örgütlü bir mücadeleyle ve daha deneyimli olarak sonuç alabilir.

Şiddetli bir devrimci savaşımın dayanacağı ve onlarla sonuç alacağı olanaklar, her gün biraz daha artıyor. Kapitalizmin büyük ve yıkıcı küresel ekonomik krizi, Türkiye’de varolan yapısal ekonomik krizi çok daha derinleştirdi. Ekonomik kriz sermaye düzenine karşı harekete geçen yeni güçler, yeni olanaklar yarattı. Ekonomik kriz sade bir ekonomik kriz olarak kalmadı. Hemen insani, yani toplumsal bir kriz haline aldı. Varolan toplumsal krizi biraz daha boyutlandırdı. Bu aynı zamanda politik bir krizdir. Ekonomik, toplumsal alanda olan yıkım ve çelişkiler, kendini politik çatışmanın derinleşmesi ve şiddetlenmesi biçiminde ortaya koymuştur. Emekçi yığınların yükselen devrimci savaşımı, politik krizi keskinleştiren bir rol oynuyor. Krizin, ekonomik, toplumsal, politik kriz bütünlüğünü göstermesi, kapitalist düzeni çöküşe götüren bir sistem krizi özelliği olması demektir.

Tekelci kapitalist düzenin bir toplumsal sistem olarak çözülmesi, dağılması ve yeni yeni güçlerin, emekçi halk kitlelerinin kurulu düzene karşı harekete geçmesi, devrimin olanaklarını artırıyor ve devrimin gerçek koşullarını güçlendiriyor. Yeter ki öncü parti, tüm bu olanaklar ve koşulları devrime dönüştürme, kitleleri bu doğrultuda sürüklemeye becerisini gösterebilsin.

Çok somut, net, elle tutulur olan, devrimci yükselişi tüm canlılığı, şiddeti, derinliği ve keskinliği içinde vermek yerine, onu inkar eden küçük burjuva sol çevreler, böyle yapmakla egemen güçlere hizmet ettiklerini açıkça kanıtlamış oluyorlar. Sanki bu burjuva uşağı, bu

aşağılık tavrı alan onlar değillermiş gibi, ikiyüzlüce kendilerini marksist-leninist göstermeye çalışıyorlar. Kendi sınıf işbirlikçisi politikalarını proleter devrimci çizginin bir gereği ve dayanağını sosyalist bilimden alıyormuş gibi göstermek, Türkiye’deki küçük burjuva sosyal-reformist ve oportünist hareketlerin bir özelliğidir.

Tarihte Marx kadar görüşlerinden alıntı yapılmış, aynı zamanda Marx kadar düşünceleri saptırılmış ve sömürülmüş başka bir düşünür yoktur. Bizim küçük burjuvalarımız, yıllardır bu devrimci düşünürün adını ve eserlerini sömürmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Bu küçük burjuva gruplar, sınıf savaşımının ileri ve şiddetli bir aşaması olan iç savaşın proletarya tarafından, halk kitleleri tarafından kazanılması, çok derin olan devrimci durumun devrime dönüşmesi için devrimci sınıf savaşımını sonuna değin götürmek için mücadele vermek yerine, devrimci kitlelerin devrimci bilincini saptırmak ve devrimden uzak tutmak için çaba içindeler.

Marx ise devrimci durumun olmadığı koşullarda da devrimin çıkarlarını koruyor ve büyük bir heyecanla kitleleri devrime hazırlıyordu. Lenin, yenilgi yıllarında da işçi sınıfını, emekçi kitleleri büyük bir devrimci güven ve coşkuyla yaklaşımda olan devrime hazırlıyordu.

Marx, Paris Komünü günlerinde, devrimci yığın mücadelesine doğrudan katılan biri gibi büyük bir heyecan duyar. Lenin Ekim Devrimi’ni doğrudan hazırlar. Lenin’siz Ekim Devrimi zaferi düşünülebilir mi?

İşte Marx ve Lenin’in proletaryanın sınıf savaşımının çeşitli aşamalarındaki devrimci düşünce biçimleri ve devrimci tavrı.

Ve bizim küçük burjuva sosyalist hareketlerin dünyanın en şiddetli iç savaşlarından birindeki son derece olgunlaşmış olan devrimci durum koşullarındaki silik, ılımlı, uzlaşmacı tavrı.

Bizim küçük burjuvaların görüş açısı ve tutumlarıyla devrimci düşünürlerin düşünce biçimi ve tavırları arasında ortak bir yan var mı?

Ortaya çıkmış olan devrimin gerçek koşullarını devrime çevirecek, devrimci hareketi devrime, devrimin zaferine dek, sonuna kadar götüreceği olan uzlaşmacı küçük burjuva hareketler değil, devrimci marksizmdir.

C.DAĞLI

Tekelci kapitalist düzenin bir toplumsal sistem olarak çözülmesi, dağılması ve yeni yeni güçlerin, emekçi halk kitlelerinin kurulu düzene karşı harekete geçmesi, devrimin olanaklarını artırıyor ve devrimin gerçek koşullarını güçlendiriyor. Yeter ki öncü parti, tüm bu olanaklar ve koşulları devrime dönüştürme, kitleleri bu doğrultuda sürüklemeye becerisini gösterebilsin.

DEVİRİMCİ DURUM

DEVİRİM VE DEVİRİMCİ GÖREVLER

Sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, devrimci kitle hareketinin yaygınlaşması ve genel olarak devrimci hareketin yükseliş içinde olması, emekçilerin eylemlerinde tam bir patlama yaşanması, özcesi devrimin her geçen gün biraz daha olgunlaşması karşısında uzlaşmacı küçük burjuva sol hareketlerin “somut durumu” değerlendiren görüşleri iflas etti. Bu hareketlerin politik çizgi olarak sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uyduramadıklarını, gelişmenin gerisinde kaldıklarını her sınıf bilinçli işçi, her eylemci emekçi değerlendirebilir.

Küçük burjuva sosyalizmi, devrimin gerçek koşullarını, gerçek ekonomik, toplumsal ve politik durumu hiç bir zaman doğru olarak algılayamadı. Gerçek durumdan söz ettiği zaman bile, görüşleri gerçeklerle çelişti. Gerçeği yansıtmayan ve onunla çelişen kendi görüşlerini terk edeceğine, gerçekleri çarpıttı. Tıpkı burjuvazinin yaptığı gibi, toplumsal gerçeklerin üstünü örttü. Fakat toplumun gerçekleri sonunda, kendi gerçekliğini onlara kabul ettirdi. Devrimin gerçek koşullarını anlatan devrimci durum ifadesini kullanmaları bunun açık bir örneğidir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimci durum tespiti yaptığında, buna hiddetle karşı çıkanlar bugün devrimci durumdan söz ediyorlar. Daha doğrusu devrimci durum ifadesini alıp, kendi politik görüşlerinin arasına yerleştiriyorlar. Çünkü bugünkü sosyo-politik durumu başka biçimde ifade edemiyorlar. Ancak devrimci durumu gerçek anlamında kullanmıyorlar. Devrimci durum belirlemesi, onların politik görüşleri arasında eklektik olarak ve eğrelti olarak duruyor. Yoksa nesnel durumun, nesnel ve anlaşılabilir bir değerlendirmesini içermiyor. Oysa ki, devrimci durum ekonomik ve politik koşulların gerçek, bilimsel, nesnel bir değerlendirmesini ifade eder.

Devrimci durum tespitini alıp onu eklektik olarak yazılarında kullanan bu çevreler, gerçekte ise devrimci durumu kavramadıklarını kendileri çeşitli biçimlerde ortaya koyuyorlar. Aynı çevreler, hem devrimci durumdan bahsediyor, hem devrimin bugün açısından “bir hayal” olduğunu söylüyorlar. Devrimci durumdan söz edip,

devrimi yok saymak, aslında devrimci durum gerçeğini anlamamak demektir. Her marksist bilir ki, bir ülkede devrimci durum ortaya çıkmışsa, orada devrim güçlü bir olasılık haline gelmiş demektir. Her devrimci durum bir devrime yol açmaz ama, devrim devrimci durumdan doğar. Devrimci durumu kabul eden biri, devrime güvenmek, onun gelmekte olduğunu kavramak, politikalarını, taktiklerini yeni duruma göre yeniden ele almak zorundadır. Aksi durumda gelişmenin gerektirdiği politik görüşler ortaya koyamaz.

Laf düzeyinde bir devrim hedefinden hep söz eden küçük burjuva çevreler var. Sadece oportünist çevreler değil, sosyal-reformist çevreler de devrimi çok uzak bir geleceğin sorunu olarak, uzak bir hedef olarak kabul ediyorlar. Bütün bu politik çevreler için devrim, kapitalizmin iç çelişkilerinden, emekle sermayenin uzlaşmaz karşıtlığından doğan gerçek bir hareket değil, ama yalnızca bir formüldür. Sanki devrim bizzat tarihi gelişme tarafından gündeme getirilmemiş ve bugünden yaşama geçirilmesi gereken yakın bir hedef, güncel devrimci bir görev değilmiş gibi geleceğe erteleniyor. Kendilerine bir yükümlülük getirmediği sürece devrimi soyut bir terim olarak kabul etmeye her küçük burjuva çevre hazırdır.

Devrimci durum var diyen çevreler, gerçekten bu konuda hiç bir bilgi sahibi değil. Zaten hiç bir konuda ciddi, bilimsel bir araştırmaları ve çıkardıkları sonuçlar yok. Oysa ki, proletarya adına hareket ettiğini söyleyen bir grubun, bunun bir kanıtı olarak yapması gereken, zahmetli, derinlikli, ciddi bir teorik çalışmaya dayanan görüşler sunmaktır. Bu “sosyalist” unsurlar ne yapıyor, hiç bir inceleme yapmadan, oradan

buradan tezler, düşünceler alıp, emekçi sınıfa “iyi düşünülmüş” görüşler gibi sunuyorlar. Sonra da bu yüzeysellikleriyle, yıllarca mücadeleden geçmiş, komünizmin teori pratiğinin belli bir birikimine sahip kitleler üzerinde etkin olabileceklerini sanıyorlar.

Devrimci durumun en önemli göstergelerinden biri kitle eylemlerinde olağanüstü artıştır. Bizde bugün olan durum da budur. Devrimci durumun lafını eden bu oportünist gruplar, devrimci durumu göstergelerinden kopartarak ele alıyorlar. Kitlelerin yıllardır kesintisiz olarak süren ve giderek iyice yoğunlaşan büyük eylemlerini “hafif kıpırdanmalar” olarak gösteriyorlar. Gerçekte ise, durumu anlama yeteneğine sahip olmadıklarını, söylediklerinin sadece bir laf yığını olduğunu göstermiş oluyorlar.

Devrimin gerçek koşullarının olduğu durumlarda Marksistlerin yapması gereken, devrimin zorunluluğu konusunda emekçi kitlelerin önünü açmaktır. Devrimci bilinçlendirme, aydınlatma çalışmasıyla kitlelere devrimin kaçınılmazlığını, zorunluluğunu kavratmalıyız. Emekçilerin en ileri, bilinçli, devrimci kesimi bu zorunluluğu kavramışken, geniş kitlelerin bu durumu kavramadıkları söylenemez. İşçi sınıfının, iktidara gelmesinin zorunluluğu, emeğin iktidarının kaçınılmazlığı, nesnel gelişmelere, keskinleşen sınıf çelişkilerine, sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasına ve ortaya çıkan çok sayıda olguya dayanarak kanıtlanmalıdır. Böyle bir kavrayış, böyle bir kanıtlama devrimci görevlerin daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır.

Devrimci durumun, devrimci dönemlerin dayattığı devrimci görevlerden biri döneme denk olan örgütler oluşturmaktır. Bunlardan biri devrimci kitle örgütleri, devrimci mücadele örgütleri olan komitelerdir. Leninist parti uzun süredir işçi komite ve konseylerinin propagandasını kitleler içinde yapıyor. Emekçilerin olduğu her alanda komiteler kurulmasına çalışılmalı. Genel olarak komiteleşme, devrimci dönemlerin bir özelliğidir. Diğer bir örgütlenme hedefi komiteler temelinde kurulacak olan Geçici Devrim Hükümeti’dir. Devrimci bir döneme girilmişse, devrimci bir yükseliş ortaya çıkmışsa, devrim olgunlaşmaktadır. İktidar

ULUSAL SORUN ÜZERİNE TARTIŞMALAR

sorunu, politik mücadelenin merkezi bir sorunu olmuştur. Bu şartlarda Geçici Devrim Hükümeti eylemin, kitlelerin önüne devrimci bir görev olarak konur. Devrimci durum oluşmuştur diyen çevreler, bu görevlerden hangisini emekçi kitlelerin önüne koyuyorlar, bu çevrelerin dönemi karşılayan hangi sloganları, hangi taktikleri var. Hiç biri. Marksistler, somut koşulları ele alırken, buradan proletarya için devrimci taktik, politikalar ve devrimci görevler çıkarırlar.

Laf düzeyinde bir devrim hedefinden hep söz eden küçük burjuva çevreler var. Sadece oportünist çevreler değil, sosyal-reformist çevreler de devrimi çok uzak bir geleceğin sorunu olarak, uzak bir hedef olarak kabul ediyorlar. Bütün bu politik çevreler için devrim, kapitalizmin iç çelişkilerinden, emekle sermayenin uzlaşmaz karşıtlığından doğan gerçek bir hareket değil, ama yalnızca bir formüldür. Sanki devrim bizzat tarihi gelişme tarafından gündeme getirilmemiş ve bugünden yaşama geçirilmesi gereken yakın bir hedef, güncel devrimci bir görev değilmiş gibi geleceğe erteleniyor. Kendilerine bir yükümlülük getirmediği sürece devrimi soyut bir terim olarak kabul etmeye her küçük burjuva çevre hazırır.

Devrim bu çevrelerde yalnızca bir terimdir, bir formüldür. Gerçek bir hareket değildir. Devrim gerçekliğiyle, onların devrim teorileri arasında bir çelişki var. Bu çelişkiden kurtulmak için yaptıkları şey, devrim gerçekliğini reddetmektir. Devrim bu uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin düşünce sisteminde değil, gerçek yaşamda sınıf mücadelesinin gelişiminde, iç savaşta gelişim gösteriyor. Devrim, emekçilerle burjuvazi arasında süren iç savaşla gelişim gösteriyor. İç savaş gerçeğini yadsıyorlar, aslında gerçek bir olgu olarak devrim hareketini de yadsımış oluyorlar. Yıllarca, son derece şiddetli, yoğun, yaygın, kapsamlı ve boyutlu olarak süren iç savaşa gözlerini kapayanlar, yani iç savaş gerçeği dışında bir devrimden bahsedenler, yalnızca fikir düzeyinde bir devrimden söz etmiş olurlar.

Devrim, gerçek koşullardan, nesnel gelişmelerden, sınıf savaşımından doğar. Devrim uzlaşmaz sınıf çelişkileri tarafından gündeme getirilir. Proletaryanın zora dayalı eylemi bu çelişkilerin çözümüdür. İşçi sınıfının ve geniş emekçilerin kitlelerin zora dayalı devrimci eylemini örgütlemek, öncülük etmek ve iktidar hedefine yönelmek proleter devrimcilerin temel görevidir. □

Ankara Ekin Tiyatrosu'nda 25 Eylül Cumartesi Günü saat 14.00'te Mücadele Birliği Platformu'nun düzenlediği, DHF ve Partizan'ın da panelist olarak katıldığı, Ulusal Sorun Üzerine Tartışmalar adlı bir panel gerçekleşti. İki bölümden oluşan panelin ilk bölümünde, Ulusal Sorun'a bakış açıları ve güncel değerlendirmeler; ikinci bölümde soru-cevap ve izleyenler için serbest kürsü vardı.

İlk sözü Partizan temsilcisi aldı. Konuşmacı ulusal sorun konusunu çok önemli gördüklerini, kendilerinin de bir süredir bu konu üzerinde özeleştirel bir sürece girdiklerini ifade ettiler. Özellikle İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini temel aldıklarını, bu konudaki tespitlerinden hareket ettiklerini açıkladılar. Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını tanıdıklarını, ama ayrılmalarını da istemediklerini söylediler. Partizan temsilcisi konuşmasına referandum sürecindeki yaklaşımları üzerinden devam etti. Ulusal hareketi bugün için ulusal-reformist çizgide gördüklerini dile getirdi. Ulusal sorunun çözümünde reform mücadelesini önemsediklerini belirtti.

Daha sonra sözü alan Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) temsilcisi ise; Ulusal sorun konusunu demokratik halk iktidarı yürüyüşünün önemli unsurlarından biri olarak gördüklerini söyledi. Sorunu sınıfsal açıdan ele almak gerektiğini, çünkü sorunun sınıfsal bir sorun olduğunu ve çözümünün de sınıfsal olduğunu söyledi. Devletin Kürt ulusal sorununu çözmek gibi bir niyetinin olmadığını dile getirdi. Kendilerinin Kürt ulusal sorununa çözüm olarak da Bölgesel Özerkliği doğru olarak gördüklerini söylediler. Bölgesel özerkliğin gerekçesini "devrim sonrası emperyalizmle bütünleşen bir çözümden yana olamayacakları" şeklinde ifade etti. Emperyalizmle işbirliği içerisinde olmadığı müddetçe ulusal hareketin kendi açısından devrimci özelliğini koruduğunu, fakat bugün için aynı zamanda reformizme kayan bir konumda da olduğunu dile getirdi. DHF temsilcisi de ulusal sorunun çözümü noktasında reform mücadelesini önemsediklerini ve desteklediklerini vurguladı. DHF'nin demokratik alan mücadelelerinden örnekler vererek konuşmasını sürdürdü. "Bu reformizm değildir" dedi.

Daha sonra sözü Mücadele Birliği Platformu temsilcisi aldı. Kürdistan'ın ilhak ve işgal edildiğini, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrim sürecinin iç içe girdiğini söyledi. Ulusların Kendi Kaderini Tayin hakkını şartsız ve koşulsuz tanıdıklarını, ayrılma hakkını da tanıdıklarını söyledi. Bu konuda devrim öncesi çarlık Rusya'sına bağlı olan Finlandiya'nın devrim sonrasında kendi kaderini tayin hakkını kullanmak istediklerinde, bunu nasıl rahat gerçekleştirdiklerini örnek verdi. Demokratik özerklik ya da federatif çözümünün ulusların kendi kaderini tayin hakkı olmadığını ifade etti. Ayrıca ulusal sorunun çözümünde ezen ulusun komünistleri ile ezilen ulusun komünistlerinin aynı yerde durmadığını belirten Mücadele Birliği Platformu temsilcisi; ezen ulusun komünistleri ayrılma hakkını savunmalı, ezilen ulusun komünistlerinin ise birleşmeyi savunması gerektiğini belirtti. Ezen ulusun enternasyonal eğitiminin gerekliliğini söyleyen temsilci, ulusal sorunun çözümünün devrimsiz mümkün olamayacağını söyledi. Ulusal hareket üzerine değerlendirmelerini de ele alan temsilci, ulusal harekete marksist bir hareket gibi yaklaşamayacaklarını, genel sol hareketin böylesi bir yaklaşımla ya şovenizme ya da "sol" bakış açısıyla dışlayıcı bir noktaya sürüklendiğini vurguladı. Meseleyi tarihsel ve somut şartlar ile ele almak gerekir dedi.

Panelistlerin konuşmalarının bitmesinin ardından panele bir süre ara verildi ve forum bölümüne geçildi. Forum bölümü, dinleyicilerin fikirleri ekseninde ve özellikle dinleyicilerin bu fikirleri besleyen sorularıyla şekillendi ve tartışmalı sürdü. Forum bölümünün sona ermesiyle de panelin sonuna gelindi ve dinleyiciler dağıldı.

Mücadele Birliği Platformu /Ankara



REFERANDUMUN ASIL GALİPLERİ

Nihayet tantana bitti. Soydu, boydu, havuzdu, musluktu, tüm o sinir bozucu pespayelikler sona erdi. 13 Eylül sabahı, giden selin geride bıraktığı kuma bakarken herkesin kafasında aynı soru kaldı: Ne değişti?

Öncelikle, 12 Eylül referandumunu değerlendirilecekse, rakamsal sonuçlarıyla değil ama çıkardığı toplumsal süreçlerle meseleye yaklaşmanın yerinde olacağını vurgulamak gerekir. Referanduma dair açıklanan rakamlar gerçekliğe dair en güvenilir verilerdir. Çok değil, yalnızca 18 ay önce yapılan yerel seçimlerde 42 milyon olan seçmenin, bir anda 49 milyona çıkması bile, tek başına, bütün o rakamların güvenizliğini sorgulamaya yeter. Kaldı ki, kullanılan bilgisayar programından, ölülerin seçmen yazılmasına kadar sayısız hilenin dile geldiği bu referandumun güvenilirliğine sermayenin kendisi bile inanmıyor. Daha şimdiden pek çok gazeteci bu olguları sorgulamaya başladı. Referandum hileleri konusunda aylar öncesinden ortaya saçılan pis kokular yeterince mide bulandırdı. Bu yüzden, 12 Eylül referandumunu, rakamsal sonuçlarıyla değil, ama ortaya çıkardığı toplumsal süreçlerle değerlendirmek en doğrusu olacaktır.

NEDEN BUNCA TANTANA?

En fazla dikkat çeken olgu, bu referandumun şimdiye kadarki en yoğun kampanyaya tanıklık etmesidir. Genel bir seçimde dahi rastlanmayacak ölçüde miting, toplantı yapıldı, milyonlarca afiş ve el ilanı, gazete ve televizyonlarda inanılmaz bir reklâm yarışı yaşandı. Cumhurbaşkanını halkın seçimine bırakan 2007 referandumu ile karşılaştırıldığında, aradaki fark daha iyi anlaşılır. Üç yıl önce bir referandum sandığı kurulduğunu dahi pek az kişi duydu; bugüne kıyaslandığında, neredeyse yaprak kırıdamamıştı. Neden? Şimdiki yasal düzenlemeler, o zamanki düzenlemelerden çok daha mı önemliydi?

Hayır. Anayasa mahkemesi, AKP'nin meclisten geçirdiği pakette öyle kritik kesintiler yaptı ki, bir "yandaş" gazetecinin deyimleriyle "paketin kolu kanadı kırıldı". Ortaya, her iki tarafa da belirgin bir üstünlük kazandırmayan düzenlemeler çıktı. İddia edildiğinin aksine, kadük kalacak yasalar,

Sonuç olarak referandum, ilhakçı sermayenin, eski konumunu yitiren sermayeye karşı önemli bir cephe zaferi oldu. Yenilenler, umutlarını büyük ölçüde kaybettiler. Emperyalist tam ilhak şimdi çok daha hızlı bir tempoda ilerleyecektir. Fakat bir Pirus zaferidir bu, tam ilhakçı sermaye için. Onlar, devrimin önünü keseriz düşünceyle böyle bir süreci başlattılar ama başta Kürt halkı olmak üzere emekçi sınıflar boykot tavrıyla düzenden kopuş yönünde güçlü bir mesaj verdiler. Tam da bu nedenle bu zafer, devrimin yelkenlerini dol-duran bir zaferdir.

Yoruma açık düzenlemelerdi bunlar ve hiç de yepyeni bir dönemi müjdelemiyordu. Öyleyse, neydi referandumda kopartılan bunca tantananın sebebi? Tek kelimededen oluşan bir cevabı var bunun: Korku!

TAKSİM'İN ÖNÜNÜ ALMAK

Bu referandumu öncekilerden ayıran ve sermayeyi tüm gücüyle kampanyalar düzenlemeye iteleyeni nedenlerden ilki, 1 Mayıs 2010'da Taksim'de ortaya çıkan devrimin muazzam gövdesidir. Tekelci sermayenin bu muazzam patlama karşısında adeta etekleri tutuştu. Özellikle, nüfus içindeki ağırlığıyla sonucu etkileyebilecek nitelikteki kentli küçük mülk sahipleri, sola doğru yalpalamış, en önde giden proletaryanın peşine takılmıştı. Cumhuriyet mitinglerini dolduran o kalabalığın önemli bir kesimi, şimdi devrimci ajitasyonun gökten dolu gibi yağdığı eylem alanlarını dolduruyordu. Toplumun bu derece büyük bir gövdesinin düzen dışına eğilim göstermesi, zaten bıçak sırtında olan sınıf dengelerini emekçiler lehine değiştiriyordu.

Tekelci sermaye, bu sola kaymış eğilimini tersine çevirebilmek için, ilk etapta Baykal'ı tasfiye edip, Kılıçdaroğlu'nu getirdi. Ve hemen ardından, referandum oyunu için bütün borazanlar, bütün davullar hizmete koşuldu. Peki ya sonuç?

Tekelciler sistem dışına yönelen kitleleri ne zaman sandık oyunlarıyla yeniden düzen içine çektilerse, her zaman en büyük yardımcıları reformist, oportünist tayfa olmuştur. Söz konusu kesimler, bu referandumda da sermayenin stepnesi olmaktan kurtulamadılar. Hayır, oyu için kitleleri sandık başına çağırınlar, sermayenin tuzağına destek verdiler. Kullanılan her "Hayır" oyunun, Kılıçdaroğlu'na yarayacağını bile bile bunu yaptılar. Kendileri, böyle bir niyetleri olmadığını yaka bağır yırtarak ilan et-seler dahi, değişen bir şey yok. Oportünizmin bildik oyunlarıdır bunlar. Sermayenin bir kesimini "baş düşman" ilan ederler, böylece kitleleri sermayenin diğer kesiminin peşine takarak, minik bir alkış duyabilmenin hasretiyle yanarlar.

Bu, birinci sonuç. İkinci sonuç ise ondan çok daha önemliydi. İkinci sonuç, Kürt halkının kendi kaderini tayin etmesiyle ilgili, tüm aleyhte koşullara rağmen iradesini az çok belli etmesi olmuştur. Bu referandum, Kürt halkına yüksek politik bilincini ortaya koyma fırsatı verirken Kürt halkı da bu fırsatı iyi değerlendirerek özgürlük hakkı konusunda kararlılığını ortaya koymaktan geri durmadı. Kürdistan haritasının, dediğimiz gibi tüm aleyhte koşullara, hilelere, baskı ve teröre karşın ayrı bir renge boyanması sermaye sınıfı ve onun politik kurumlarının yüreğini ağzına getirdi. Bu şokun etkisi hala sürüyor. Sermaye sınıfı, artık Kürdistan ve Kürt halkıyla ilgili adım atarken Kürt halkının bu yüksek politik bilincini hesaba katmak zorunda olduğunu anlamış durumda.

Üçüncü önemli sonuç, Kürdistan'nın toplumsal sınıflarındaki net ayrışmadır. Kürt halkının özgürlük savaşı sayesinde kaba tabirle "adam" olan Kürt burjuvazisi "şimdi tam zamanıdır" düşüncesiyle devlet ve hükümetle işbirliği içinde olduğunu açığa vurdu. Gerilla mücadelesine ve Kürt halkının özgürlük savaşına açıktan tavır aldı ve ayrı bir güç olduğunu kanıtlamaya çalıştı. Tüm bunları özgürlük savaşının güçlerine bir meydan okuma havasıyla yapması burjuvazinin evrensel "küstah karakteri"yle uyum içindeydi. İşin bir diğer yönü Kürt küçük burjuva sosyal reformist örgütlerin Kürt burjuvazisinin peşinde, devlet ve hükümetle işbirliği içinde olduklarını açığa

vurmalarıdır. En hatırı sayılır sosyal reformist örgütten en pespaye olanına kadar, hepsi ağız birliği etmişcesine Kürt burjuvazisinin peşinde AKP hükümeti ve devletle aynı politik çizgide durdular.

Ve dördüncü önemli sonuç: Kürt halkı, bütün bu işbirlikçi tayfanın kendi üzerinde bir sinek kadar bile olsun ağırlığı olmadığını referandumda ortaya koydu. Bu, birleşik devrim açısından son derece önemli bir gelişmedir.

BOYKOT RÜZGÂRINI KIRMAK

Bunca tantananın ikinci nedeni, boykot cephesine karşı açılan savaştır. Bugüne dek sermaye, boykot oylarını gözden saklamayı, önemsizmiş gibi göstermeyi başarmıştı. Ama bu kez boykot cephesi çok güçlü ve sesi fazlasıyla çıkan bir aktör kazanmıştı: BDP. Bir anda boykot, Kürt halkı için apayrı bir önem ve anlam kazandı. Kendi deyimleriyle boykot “Kürdistan haritasını belirleyecek”ti, ilan edilmesi planlanan demokratik özerklik planına halkın desteğini temsil edecekti.

Öte yandan boykot, bir anda, sermayenin dayattığı oyunun dışında kalmak, bağımsız bir politik hat kurmak, apaçık bir devrimci duruş, ilke ve onurun simgesi haline geldi. Bu haliyle boykot, Kürt halkı ile Türkiye’nin ileri bilinçli emekçilerini aynı tavır etrafında birleştiriyor, bir duygu birliği yaratıyor ve –şimdilik dolaylı biçimde de olsa- Kürt halkının özgürlük iradesine, emekçilerin verdiği desteği haline geliyordu. Tekelci sermayenin etkeleri elbette tutuşacaktı.

Buna ek olarak, boykot tavrı Kürt halkı ile diğer emekçi kitleleri boykotçu cephesiyle kaynaştırdı. Resmi rakamlara göre, İstanbul’da 2,5 milyondan fazla sandığa gitmeyen seçmen vardı. Bunun yalnızca 400 bin kadarını BDP’nin seçmeni oluşturuyor. Böylece, kendiliğinden ve dolaylı yollardan da olsa, Türkiye’nin boykotçu kitleleri, BDP’nin ilan ettiği hedeflere destek sunmuş oldular.

YARILAN CEPHE HATLARI

Referandumu bir anda tantanalı bir cümbüş havasına sokan bir başka neden, sermaye kampları arasındaki çatışmanın artık son aşamaya gelmiş olmasıdır. Tam ilhakın yeniden dağıttığı kartlardan memnun olan sermaye kesimi ile bu işten zararlı çıkan kesimler, bu referandum sayesinde birbirlerine karşı en geniş cephe savaşına girmek olanağı buldular. CHP ve MHP el ele verebilecek, bu arada reformist, oportünist solun o pek “iyi niyetli” hayır tavrından kendileri adına yararlanabileceklerdi. Sekiz yıl sonra belki de ilk kez AKP’yi sandıkta yenilgiye uğratmanın heyecanını yaşayabileceklerdi. AKP’ye gelince, tam ilhakta oldukça ileri gitmiş ve pek çok mevziyi hali hazırda ele geçirmiş bir sermayenin gözünü karatmış temsilcileri olarak, şimdi karşısına yekvücut çıkan hasmını tek vuruşta yere serebilecek oluşunu kutluyordu. Gerçekten de, bu açıdan umduğunu bulan taraf AKP oldu. MHP’yi büyük oranda zayıflattı, CHP’yi pek çok konuda tutum değiştirmeye zorladı. Kılıçdaroğlu, neredeyse türban takıp çıkacaktı seçmenin karşısına.

Sonuç olarak referandum, ilhakçı sermayenin, eski konumunu yitiren sermayeye karşı önemli bir cephe zaferi oldu. Yenilenler, umutlarını büyük ölçüde kaybettiler. Emperyalist tam ilhak şimdi çok daha hızlı bir tempoda ilerleyecektir. Fakat bir Pirus zaferidir bu, tam ilhakçı sermaye için. Onlar, devrimin önünü keseriz düşüncesiyle böyle bir süreci başlattılar ama başta Kürt halkı olmak üzere emekçi sınıflar boykot tavrıyla düzenden kopuş yönünde güçlü bir mesaj verdiler. Tam da bu nedenle bu zafer, devrimin yelkenlerini dolduran bir zaferdir.

Bundan dolayı en önemli kazanım, boykot cephesine aittir. Bugüne dek sermayenin gözlerden irak tutmaya çalıştığı boykot cephesi, referandum boyunca düzen dışı yönelime dair siyasi bir anlam ve statü kazandı, halk kitlelerinin kendi konumlarını ifade ettikleri politik bir tavır oldu. Boykot cephesinin bayrağı, bundan böyle daha fazla ilgi görecektir. Bir başka açıdan boykot, şu zamana dek, yalnızca var olan pratiklere ve hükümetlere tepki olarak sandığa gitmemiş olanlara, bunun ilkeli, onurlu bir politik tavrın ifadesi olduğunu, ciddi bir siyasal değeri işaret ettiğini kavratmıştır. Pek çok kişi, sadece devrimci içgüdüleriyle protesto ettikleri sandığın, gerçekte sistemin tümünü reddetmek için bir yol olduğunu anlamıştır. □

ZAFER SAVAŞAN UPS İŞÇİLERİNİN OLACAK!

İzmir’de Cumartesi günleri gelenekselleşen UPS işçilerinin eyleminde bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak işçilerin yanında yer aldık. Sanayi sitesinin girişinden UPS işçilerinin yanına kadar sloganlarımızı haykırarak yürüdük.

Sanayi sitesinin içindeki genç işçilerin yoğun ilgisi oldu. Kimi işçiler alkışlarıyla destek verdi. Özellikle “UPS İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganlarımız sanayi sitesinin içinde yankılandı. UPS işçileri, 25 Eylül Cumartesi günü saat 10.00’da direnişte buldukları yerden UPS Aktarma Merkezi’nin kapısı önüne doğru yürüyüşe geçtiler.

TÜMTİS İzmir Şubesi’nin “UPS İŞÇİ KIYIMINA SENDİKA DÜŞMANLIĞINA SON” pankartıyla yapılan yürüyüş sırasında sık sık “Yaşasın UPS Direnişimiz”, “UPS’ye Sendika Halaylarla Girecek”, “UPS İşçisi Direnişin Simgesi”, “UPS İşçisi Yalnız Değildir”, “Susma Haykır Sendika Haktır”, “Kavga Bitmedi Daha Yani Başlıyor”, “Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır”, “Yaşasın Enternasyonal Dayanışma”, “İşçi Öğrenci El Elle Mücadeleye”, “Kavga Sürecek Sendika Girecek”, “Sendika Girecek Başka Yolu Yok”, “İşçiye Kalkan Elleri Kıracağız” sloganları atıldı. Aktarma Merkezi önüne gelindiğinde TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli konuşma yaptı. Şükrü Günseli konuşmasında şunlara değindi;

“Anayasal hakkımız olan sendikal hak için mücadelemiz devam ediyor bugün direnişimizin 152. günü ve biz bir kez daha buradan haykırıyoruz bu direniş işçilerin işe dönüş ve sendikal haklara saygı gösterilip toplu sözleşme düzenine kavuşuncaya kadar mücadeleyle, inançla ve kararlılıkla devam edecektir... İşçiler işe geri alınuncaya kadar mücadelemiz direnişimiz büyüyerek güçlenerek kararlıca devam edecektir. (...)İşveren yetkilileri sendikamızla sorunu görüşerek diyalog yoluyla çözmeden yana olduğunu belirterek iyi niyetli olduğunu ifade etmeye çalışıyor, biz de diyoruz ki, iyi niyetliyseniz işlediğiniz suçtan geri döneceksiniz eğer iyi niyetliyseniz işçilerin anayasal haklarına saygılı olacaksınız eğer iyi niyetliyseniz sendikal baskıyı durduracaksınız eğer iyi niyetliyseniz talebimiz çok açık atılan işçiler eksiksiz olarak geri alınmalıdır...”

Daha sonra Mücadele Birliği Platformu olarak işçi arkadaşlarla sohbet ettik ve Mücadele Birliği dergisinin “Devrim Şimdi Daha Yakın” başlıklı sayısını dağıttık.

Eyleme, Mücadele Birliği Platformuyla birlikte Ege Üniversitesi Öğrencileri de “UPS İşçilerinin Yanındayız” pankartıyla katılarak destekte bulundular.

Mücadele Birliği / İzmir

UPS İÇİN KÜRESEL EYLEM GÜNÜ

UPS'de sendikal örgütlenme mücadelesi verdikleri için işten atılan işçilerle dayanışmak amacıyla başlatılan uluslararası eylemin ikinci ayağı İzmir'de 15 Eylül günü gerçekleşti.

Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak Kent AŞ. işçileriyle beraber sloganlarla saat 12.00 civarında işçilerin direniş yerine doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında "UPS İşçisi Yalnız Değildir", "UPS İşçisi Direnişin Simgesi", "UPS'ye Sendika Halaylarla Girecek" sloganlarını attık. Yürüyüş güzergahında bir çok iş yerinden işçiler dışarı çıkıp alkışlarla karşıladılar bizleri.

Eylem yerine geldiğimizde ise UPS işçileri bizleri "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganıyla karşıladılar. Daha sonra sendika başkanı Şükrü Günseli konuşma yaptı.

Şükrü başkanın konuşmasından sonra Deri İş Genel Başkanı söz aldı. Konuşmasında "Şu an gerek Türkiye'de gerek dünyada iki çizgi var; birincisi sınıfla bütünleşen, gücünü sınıftan alan, eylemden, direnişten alanların mücadelesi mutlaka başarıyla sonuçlanacaktır. İkincisiyse mümkün olduğu kadar sendikacıların sermayeyle dirsek temasıyla durumu idare etmeye yönelik çaba harcayanların da sonu hüsrana olacaktır. Mutlaka mücadele ve zafer, mücadele eden işçinin ve emekçinin olacaktır" diyerek konuşmasına son verdi.

Ardından Genel-İş 5 Nolu Şube Başkanı, işçilerin örgütlü ve gönüllü mücadelesi, birliği ve beraberliğini vurgulayan bir konuşma yaptı. Son olarak Türk-İş bölge temsilcisi konuşma yaptı. Ardından eylem halaylarla sona erdi.

UPS direnişinin tek kadın işçisiyle eylemden sonra sohbet ettik.

"Arkadaşlarım ben işe başlamadan önce sendikalı oldular. Ben de işe başladıktan sonra sendikalı oldum. Ben ön banko elemanı olarak çalışıyordum şubede... Patronlarımız biz sendikalı olduktan 3-4 ay sonra bir arkadaşımızı işten çıkardı. Biz de bunun üzerine iş yaşatma eylemi yaptık. Ve ondan sonra Konak şubemiz tamamen kapatıldı ve merkeze devredildi.

O günden bu yana biz de burada direnişteyiz, mutluyuz burada olmaktan, önemli olan zor olanı yapmak, kazanacağımızı biliyoruz. Bugünkü eylem de coşkuluymuş ve güzeldi. Sesimiz artık her yerde duyuluyor. Artık UPS direnişini herkes biliyor. İnsanların da daha duyarlı olduğunu düşünüyorum, bundan sonra katılımın daha fazla olacağını düşünüyoruz...

Belki 1 Eylül'de yürüyüş yapıldığından kaynaklı katılım daha fazla ve daha yoğunmuş. Bugün burada olduğumuz yerde eylem yaptığımızdan kaynaklı katılım azdı diye düşünüyorum. Benim hala UPS işçisi olan arkadaşlarım



var sendikaya kayıtlı olmayan. Onlar dışarıdan baktıkları için inanmıyorlar kazanacağımıza. Kendileri eğer bu direniş kazanılırsa biz de sendikalı oluruz düşüncesindedir. Aslında olayın farkında değiller. Bir çok insan destek verdiği gibi bir çok insan da bu eyleme olumsuz bakıyor ve eylemin farkında değiller. Ben anlatıyorum çevremdeki insanlara sendikalı olmayı, çünkü babam da daha önce yaşadı, oradan biliyorum. Sendikal hakların ne olduğunu biliyorum, sonuçta en doğal hakkımız, olacak yani olacak inanıyoruz...

İçerdeki arkadaşlarımız daha farklı bakıyor bu eyleme, işverenle de alakalı bir durum bu. Şimdi onlar acente olduklarından kaynaklı bu bana yetiyor düşüncesindedir. Ama gene de onların desteğini alıyoruz. Ben de işten çıkarılmadan önce farkında değildim, çünkü sendikaya toplantılara gidip gelemiyordum.

Sabah 08:00, akşam 21.00-22:00'ye kadar çalışıyorduk. Sendikadan bir abimiz anlatıyordu bize sendika ile ilgili şeyleri, bütün haberleri ondan alıyorduk. Ve bu şekilde dışarıdan takip ediyorduk eylemi. Ama atmalar bizim de başımıza gelince artık buradayız, içindeyiz.

Ne olup bittiğini yaşıyoruz. Burada daha çok şey öğreniyoruz. Sendikalı olmayı işverenler diğer işçi arkadaşlara farklı anlatıyor. Eğer işçiler sendikada ısrar ediyorsa işveren işçileri istifaya zorluyor. Sonuçta işverenler tarafından bir zorlama var, zorluyorlar yani. Ben bana sendikayı anlattıkları zaman hiç düşünmedim, direk gittim sendika binasına başkanlarla görüştim ve üye oldum. İzmir'de benden başka kadın üye yok... Biz buradayız herkesin desteğini bekliyoruz ve inanıyoruz olacak, yani kazanacağız."

Mücadele Birliği Platformu / İzmir

YENİ EĞİTİM DÖNEMİ EYLEMLE BAŞLADI



Olmayacağız”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Akademik Özgürlük İstiyoruz”, “YÖK Gitsin, Biz Kalıyoruz” sloganları atan asistanlar, bir akademik yılın daha sorunlarla açıldığını, bu sorunların başında da araştırma görevlilerinin iş güvenliği ve akademik özgürlük sorunu olduğunu dile getiren asistanlar, burada tüm öğretim görevlileriyle dayanışma içinde olduklarını ve bütün bir yıl bu dayanışmanın süreceğini beyan ettiler. Basın açıklamasını, Eczacılık Fakültesi’nden bir araştırma görevlisi okudu.

“İstanbul Üniversitesi Araştırma Görevlileri Temsilciler Kurulu” imzalı basın açıklamasında, bu yıl da 50/D sorununun hala çözülmediği, YÖK ve Rektörlüğün bu konuda suçu sürekli birbirlerine attıkları vurgulandı. 50/D ile araştırma görevlilerinin kaderinin, anabilim dalından rektörlüğe kadar uzanan silsilede yetkili olan insanların insafına terk edildiğini söyleyen asistanlar, bugün araştırma görevlilerinin akademik yetkinliklerinin yanı sıra, herkesle iyi geçinmek, hocalarla iyi geçinmek, ayrıca üniversite yönetiminin dünya görüşünü paylaşmak “zorunda” olduklarını söylüyorlar.

“Üniversiteler uzaktan eğitim, ikinci öğretim gibi yeni ve paralı girişimler yaparken, bunun yükünün araştırma görevlilerine yıkılacağını biliyoruz. Ancak yine araştırma görevlisine yükü yüklerken memur, iş güvencesine gelince öğrenci muamelesi yapılmaya devam edilecek. Bu haksızlıklara karşı kimsenin sesini yükseltmemesi için de yine 50/D maddesi şantaj olarak kullanılacak. Onlar, ‘itaat etmezseniz iş güvenceniz yok’ diyorlar. Biz, ‘iş güvencesi olmadan akademik özgürlük olmaz’ diyoruz. Bu mücadelede iddiamızın arkasındayız ve haklı olanın kazanacağına inanıyoruz” diyen araştırma görevlileri, kendilerinin sürekli yanında olan ve üniversitede örgütlü olan Eğitim Sen 6 Nolu Şubeye de teşekkürlerini sunduktan sonra basın açıklamasını sonlandırdı. □

Gün geçmiyor ki toplumun kesimlerinden biri eylem için sokağa çıksın. Geçen hafta adli yılın açılışını eylemlerle karşılayan avukatların ardından, üniversitelerde de yeni dönem asistanların eylemleriyle başladı.

Asistanlar, 15 Eylül günü İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde “50/D Sorunu Çözülmedi, Asistan Kıyımı Sürüyor” pankartı açarak alkışlarla ve sloganlarla toplandılar. “Doktorali İşsiz

EĞİTİM EMEKÇİLERİ EYLEMDE

17 Eylül Cuma günü Sultanahmet Meydanı’nda saat 14.00’de KESK’in düzenlediği basın açıklaması için toplanan öğretmenler, sermayenin dayattığı eğitim sistemini protesto etmek ve basın açıklaması yapmak için Cağaloğlu yokuşunda bulunan İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önüne doğru yürüyüşe geçti.

Sık sık “Okullar Öğretmensiz, Öğretmenler İşsiz” sloganı atılarak Milli Eğitim Müdürlüğü önüne gelindi. Burada okunan basın açıklamasında talepler sıralandı. Taleplerde taşeronluk sisteminin son bulması, güvencesiz çalıştırılmaya son verilmesi, eğitim atamalarının eğitim fakültesi diploması ile kadrolu olarak yapılması olarak sıralandı.

Eğitim emekçileri, “Günlerdir yaşanan KPSS fiyaskosu’nun ardından yeni bir eğitim yılı daha başladı sermayenin mutlak kar dürtüsü milyonlarca emekçi çocuğuna çağdışı bir eğitim yılını daha getirdi. Niteliksiz ve bilimsel olmayan bir eğitimi dayatan sermaye ve onun devletinin yeni yılda verecekleri eğitimi bir atasözünüyle açıklamak yeterli ‘bu kadar cehalet ancak eğitimle olur’ sermaye bunun farkında kendi içinde çıkmazda olan eğitim her sene yeni işsiz mezunlarını verirken mezun olanlara da kendi gericiliğini dayatmakta. Son günlerde basına yansıyan Elif Aybaç bunun bir örneği Elif öğretmen diğer yüz binler gibi KPSS sınavına girdi. Zaten daha fazla kar’ın adı olan KPSS sınav işkencesine maruz kaldı bu işkence de yeterli olmayınca yüz binlerce öğretmen gibi sözleşmeli olarak çalışmaya başlayarak yeni bir işkenceye girdi. Güvencesiz ve düşük ücretle ça-



lıştırılan Elif öğretmen sağlığı bozularak hastaneye yattı. Yapılan kontroller sonucu beyinde tümör olduğu ortaya çıktı ve Elif öğretmen, görev yaptığı okuldan, raporları 30 günü geçtiği için atıldı. Elif öğretmen tek değildir. Binlerce işçi, emekçinin ‘kaderi’ ortaktır. Kapitalizm varoldukça da bu ‘kader’ işçi ve emekçiye sefalet, ölüm getirecektir” dediler.

Okunan basın açıklamasından sonra öğretmenler dağıldı. □

DEVİRİM ATEŞİNİ

Birincisi, UKH devletle uzlaşma sürecinde keyfi hareket etme koşul ve lüksüne sahip değildir. Kürt halkının yüksek politik bilincini her adımda hesaba katmak zorundadır. İkincisi, ne federasyon ne de demokratik özerklik Kürt ulusunun ezilen ulus konumuna son verebilir. Bu “çözüm”lerin hiç biri Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı anlamına gelmez. Üçüncüsü, dolayısıyla, bu koşullarda sağlanacak bir “barış” ancak az çok zamana yayılmış bir “ateşkes” anlamına gelebilir ve böyle bir “ateşkes”in ömrü taraflardan birinin kendini zafer elde edebilecek güçte göreceği ana kadardır. Yani geçicidir. Dördüncüsü, özgürlük hakkı için savaşın geri plana düşmesi, sistemi bunalan, güçten düşüren, yıkıma götüren çelişkilerin ortadan kalktığı anlamına gelmez ama çelişkilerin yer değiştirdiği anlamına gelir. Olası bir uzlaşma, ulusal çelişkileri arka plana atarken, ulusal özgürlük savaşı nedeniyle arka plana düşmüş olan sınıfsal çelişkiler öne plana çıkacaktır.

Burjuva basında açıktan, sosyal reformist cepheye gizliden gizliye bir sevinçtir almış başını gidiyor. Artık hükümetin ve ABD'nin sesi olduğu bizzat sahiplerince itiraf edilen Taraf adlı ceride bu sevinç dalgasının başını çekiyor. Diğer dinci faşist gazeteler onun ardından geliyorlar.

Burjuva basının diğer kanadı ise, rakip tarafın hanesine yazılacak artı bir puana seviyor olma durumuna düşme korkusuyla şimdilik işi ağırdan alıyor. Yoksa aslına bakılırsa onlar da ağızları açık, sürecin sonucunu, sermaye sınıfının elde edeceği başarıyı kutlamanın hazırlığı içindeler.

Sosyal reformist cenaha gelince... Bunlar aslında sermaye cephesini aratmayacak bir sevindirici hal içindeler. Ne de olsa yıllarca hayal ettikleri; kendilerine büyük, geniş bir yaşam alanı sağlayacak olan “toplumsal barış” nihayet geliyor. Hayalleri böyle. Bu sevinçlerini şimdilik, histerik biçimde açığa vurmalarını engelleyen şey adlarının başındaki “sosyalist-komünist” kavramlarıdır. Çünkü bir komünistin, bir sosyalistin kendini toplumsal barışa değil sınıf savaşına dayandırması gerektiğini hem biliyorlar hem de bu gerçeğin bilindiğini biliyorlar. Dolayısıyla burjuva uşağı yüzleri hemen açığa çıkmasını diye şimdilik, elden geldiğince temkinli davranıyorlar.

Sevincin Nedeni

Kürt burjuvazisinden sosyal reformistlere, oradan Türk sermaye sınıfına kadar geniş bir yelpazeyi sevince boğan gelişme, UKH hareketi ile devlet arasında başlayan görüşmelerdir. Hükümet, Öcalan ile devlet adına İmralı'da görüşme yapıldığını artık gizlemiyor/gizleyemiyor. Devlet ve hükümetin bu hamlesinin birleşik devrimin bir ayağını devreden çıkarma amaçlı olduğu biliniyor. Yani, devletin istediği temelde bir anlaşma-uzlaşma olursa birleşik devrimin Kürdistan ayağı en azından bir süre için devreden çıkmış olacak. Sermaye sınıfı ile hükümetin hesabı bu. Sosyal reformistlerin ve devrimden büyük korku duyan bilumum tayfanın sevindiği gelişme budur işte.

Referandumda izlenen “boykot” politi-

kası, özellikle Kürdistan'da devrim ateşinin ne denli yükseldiğini ortaya koydu. Kürt halkı, Kürdistan'ın pek çok ilinde %80'leri aşan bir oranla sandık başına gitmeyerek kendi kaderini tayin hakkı yönündeki kararlılığını gösterdi. Referandumun bu sonucu sermaye sınıfının ve hükümetin hiç beklemediği, hesaba katmadığı bir gelişme oldu. Onlar, Kürt burjuvazisinin, Kürt sosyal reformistlerin, işbirlikçilerin, tarikatların desteği ile Kürt halkının ulusal kurtuluş hareketinden uzaklaştığını göstermeyi umuyorlardı. Umdukları sonucun tam tersi bir durumla karşı karşıya kaldılar.

Referandumun ortaya çıkardığı harita sermaye sınıfının, onun politik kurumlarının, hükümetin, devletin eteklerini tutuşturdu. Çünkü o harita Kürdistan'da büyük bir devrimin ateşinin gürül gürül yanmakta olduğunu gösteriyordu. Hükümet, rakipleri karşısında kazandığı “zafer”in tadını çıkaramadan bu ateşi söndürmenin telaşına girdi. Kazandığı zafer bir “pirus zaferi” idi. Burjuva rakiplerini ezmişti ama hemen yanı başında hepsini yakacak bir ateşin yanmakta olduğunu dehşet içinde gördü. Bu ateş söndürülmeliydi; ama nasıl?

Vakit geçirmeden İmralı'ya koşullar ve eylemsizlik kararının uzatılmasını “rica” ettiler. UKH hükümetin isteğini kırmadı ve eylemsizlik kararını ikinci bir açıklamaya kadar uzattığını duyurdu. “Rica”nın karşılığı devletin A.Öcalan'la görüşmeler yaptığını kabul etmek oldu.

Ama bu adımın yangını söndürmeye yetmeyeceğini hükümet biliyordu. Bunun için hemen ABD'yi, Barzani'yi, Talabani'yi devreye soktu. İçişleri Bakanı Atalay soluğu Erbil'de, Barzani'nin dizinin dibinde alırken, MİT müsteşarı da soluğu ABD'de aldı. Sonra trafik hızlandı, halen de hızından bir şey kaybetmeden sürüyor.

Burada hükümet, devlet ve sermaye sınıfı açısından soru ve sorun, UKH somutunda Kürt halkının özgürlük hakkı için verdiği savaşın nasıl sona erdirileceğidir. Amaçlarına varırlarsa bu “sona erdirme” elbette Kürt halkının anladığı ve görmek istediği biçimde değil ama sermaye sınıfının

SÖNDÜREMEZLER

çıkarları doğrultusunda, düzenin devamının sağlanacağı biçimde olacak.

Hükümetin bu sorunu Kürt ulusunun özgürlüğü temelinde çözmeye çalışacağını düşünmek sadece ahmakların işi olabilir. Bu anlamda, hükümetin sorunu çözmek istemediği biçimindeki bir düşünce sadece darkafalı olarak nitelenmeye layık bir düşüncedir. Hükümet ve devlet elbette bu sorunun çözülmesini istiyorlar ama bu çözüm şekli Kürt ulusunun özgürlüğü yönünde değil, kölelik koşullarının uzatılması yönünde olmalıdır. Hükümetin görüşmeleri başlatarak attığı adımın amacı bu. İşte Kürt burjuvalardan sosyal reformistlere kadar devrim düşmanı bilumum tayfanın sevindiği adım da budur.

Devlet Savaşı Sürdüremez Durumda

Şimdi sorulması ve yanıtı aranması gereken soru şudur: Hükümet ve devlet UKH'yi tanıma anlamına gelen bu "görüşme" adımını atma noktasına neden ve nasıl geldi? Burjuva basının hükümet yanlısı kanadı bu soruya hükümetin zaten bu sorunu çözmek ve Türkiye'yi demokratikleştirmek istediği; referandumda hükümetin "zafer"inin bu konudaki engelleri kaldırarak hükümeti cesaretlendirdiği vb. biçiminde yanıtlar veriyor. Gerçekle alakası olmayan tamamen emekçi sınıfları hükümet ve devletin karakteri hakkında aldatmaya dönük bir açıklama bu.

Kimileri ise bu soruların yanıtını, ABD'nin Iraktan çekilme planı ve bu plan çerçevesinde Türkiye'ye biçilen rol kapsamında değerlendiriyor. Gerçeklik payı olmakla birlikte böyle bir yanıt tek yanlıdır ve bu nedenle gerçek nedeni açıklamaktan uzaktır. Açıklayıcı gerçek yanıtı iç çelişkilerde, iç dinamiklerde, sınıf savaşının içeriğinde ve erişmiş bulunduğu aşamada aramak bilimsel olandır. Bunun için öyle teorik açıklamalara da artık ihtiyaç yok. İşte açıklayıcı bir kanıt:

"Sebeb ne olursa olsun, vatandaşla çatışmak toplumsal ve psikolojik sorunlar yaratıyor. Silahlı kuvvetler bu sorunlardaki artışı kaldıramazdı... Ayrıca Ergenekon sürecinde de ortaya çıktı ki, Kürt meselesi Tür-

kiye 'ye çok büyük kayıplar verdirdi ve devleti çürüttü"

İşte bu kadar açık. Bu sözler sıradan birine değil, zamanında MİT Müsteşar yardımcılığı mevğine kadar yükselmiş birine; yani devleti, orduyu, polisi bizden çok daha iyi tanıyan birine ait. Devletin yaklaşık bir yıl önceki hali-pür melali MİT'in başından bulunmuş bir tarafından böyle tasvir ediliyordu.

Sermaye sınıfı savaşı kaybetmekte olduğunu ve egemenliğinin tehlikeye düştüğünü gördüğünde hükümet eliyle, emperyalist devletlerin de desteğini alarak "açılım" politikasını başlattı. Hükümetin bu adımının nasıl bir macerayla sonuçlandığını hepimiz biliyoruz. Kürt halkı, PKK'yi ve özgürlük savaşını tasfiye etmeyi amaçlayan bu adımı bir zafer havasına dönüştürünce devletin fincanı katırlarını öyle bir ürküttü ki hükümet bir daha "açılım" lafını ağzına almadı.

Devletin ve ordunun bir yıl sonraki hali ise, eskisini mumla aratacak cinsten. Buna karşılık Kürt halkı ise, referandumda ortaya çıktığı gibi, çok daha bilinçli ve örgütlü bir noktaya geldi. "Demokratik Özerklik ve Anadilde Eğitim" gibi talepler çok daha bilinçli ve kararlı biçimde öne sürülmeye başlandı. Referandumda Kürt halkının sandık başına gitmeyerek ortaya çıkardığı harita, hem Kürdistan'ın yaklaşık sınırlarını çiziyor hem de Kürt halkının özgürlük hakkı konusundaki kararlılığını ortaya koyuyordu.

Türk ulusunun ezen ulus, Kürt ulusunun ise ezilen ulus konumuna son vermese de "demokratik özerklik" talebindeki kararlılık sermaye sınıfının kendini ateş üzerinde hissetmesine yetti de arttı bile. Çünkü Kürt halkı bu talepte kendi özgürlüğünün çekirdek halini görürken sermaye sınıfı bu talepte kendi egemenlik duvarında açılmış kocaman bir delik görüyordu. Ama savaşı sürdürecektakati yitireli de bir hayli zaman olmuştu. Ne yapmalıydı? Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyıkta ama öte yandan her geçen gün Kürt halkı daha bilinçli, daha savaşçı, daha meydan okuyan, taleplerini daha yukarı çeken bir duruma geliyordu. Yani zaman

sermaye sınıfının aleyhine işliyordu. Devrimin ateşini düşürmek ve koşulları lehine çevirmek için o eski "açılım" lapasını tekrar öne sürmekten başka çare yoktu. Öcalan'la görüşerek, uzlaşma yollarını arayarak yapmak istedikleri şey işte bu ateşi düşürmek, devrim denen "bela"dan geçici de olsa kurtulmaktır.

Uzlaşabilirler mi?

Bu soruya kesin yanıt vermek mümkün değil. Ama biz biliyoruz ki, küçük burjuva sınıfı gibi küçük burjuva politik hareketler de arkalarında onları ileri itekleyen proletarya olmadığı sürece her zaman burjuvazi ile uzlaşma eğiliminde olurlar. Dolayısıyla UKH'nin devletle, hükümetle, sermaye sınıfı ile asla uzlaşmayacağı taahhüdüne girmek marksistlerin işi olamaz.

Bununla birlikte şunları rahatlıkla söyleyebiliriz. Birincisi, UKH devletle uzlaşma sürecinde keyfi hareket etme koşul ve lüksüne sahip değildir. Kürt halkının yüksek politik bilincini her adımda hesaba katmak zorundadır. İkincisi, ne federasyon ne de demokratik özerklik Kürt ulusunun ezilen ulus konumuna son verebilir. Bu "çözüm"lerin hiç biri Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı anlamına gelmez. Üçüncüsü, dolayısıyla, bu koşullarda sağlanacak bir "barış" ancak az çok zamana yayılmış bir "ateşkes" anlamına gelebilir ve böyle bir "ateşkes" in ömrü taraflardan birinin kendini zafer elde edebilecek güçte göreceği ana kadardır. Yani geçicidir. Dördüncüsü, özgürlük hakkı için savaşın geri plana düşmesi, sistemi bunaltan, güçten düşüren, yıkıma götüren çelişkilerin ortadan kalktığı anlamına gelmez ama çelişkilerin yer değiştirdiği anlamına gelir. Olası bir uzlaşma, ulusal çelişkileri arka plana atarken, ulusal özgürlük savaşını nedeniyle arka plana düşmüş olan sınıfsal çelişkiler öne plana çıkacaktır.

İşte bu yüzden UKH ile bir uzlaşmaya varsalar bile sermaye sınıfı, devlet ve hükümet devrimin ateşini söndüremeyecekler. İsteyen 2010 1 Mayıs derslerini tekrar okuyabilir. Kısacası, devrim düşmanı bilumum tayfanın sevinci boşuna. □

BASKILAR SÜRGÜNLER BİZİ YILDIRAMAZ



Fatih Belediyesi'nde çalışan emekçiler, 25 Eylül'de belediyede memur olarak çalışan Tüm Bel-Sen İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Kadri Kılıcı'nın sürgününü protesto etti.

17 Eylül günü öğle saatlerinde Vatan Caddesi'nde bulunan Fatih Belediyesi önünde eylem yapan KESK İstanbul Şubeler Platformu ve Tüm Bel-Sen 1 Nolu Şube, "AKP Değil Üretenler Yönetsin", "Baskılar, Sürgünler Bizi Yıldırılmaz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları ile toplandılar.

Belediyenin ana giriş kapısı önüne kısa bir yürüyüş yapan emekçiler adına basın açıklamasını, Tüm Bel Sen genel başkanı Vicdan Baykara okudu. Eminönü Belediyesi'nin Fatih Belediyesi ile birleştirilmesinin ardından memur sayısının oldukça arttığını, ancak çalışma koşullarının ve olanaklarının zorlaştırıldığını anlatan Vicdan Baykara, yapılan sürgün, güç koşullarda çalışma, baskılar, fiili saldırılar üzerine örnekler verdi. Ve en son olarak, norm kadro uygulaması gerekçe gösterilerek Şube Başkanı'nın, belediye kadrosundan çıkarılarak 13 Eylül günü SH.Çocuk Esirgeme Kurumu'na sürgün edildiğini, bu sürgünle iş kolunun da değişmiş olduğunu anlattı. Konuşmasını "Biz KESK olarak bu baskıları, sürgünleri yaşamın her alanında açığa çıkararak teşhir edeceğiz. Mücadelemiz en kararlı, örgütlü ve onurlu bir şekilde sonuna kadar devam edecektir" diyerek bitirdi.

Baykara'nın ardından sözü KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek aldı. O da, "bu kağıttan kalelerin yıkılacak, emekçiler bunun hesabını sorar, KESK bu uygulamalar karşısında geri adım atmaz, bu sürgünleri geri aldırır, aldırıtana kadar da mücadelesini yükselterek devam ettirir. Onun için bir an evvel bu uygulamadan vazgeçilmesini, arkadaşımızın kendi işine iadesini ve sendikal faaliyetlerinin önündeki engellerin kaldırılmasını istiyoruz" dedi.

Sürgün edilen Tüm Bel-Sen İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Kadri Kılıcı da söz alarak, "Bu sürgünü gerçekleştirenler şunu çok iyi bilmeliler, asla ve asla ne Fatih Belediyesi'nde, ne KESK'in Türkiye çapında tüm işyerlerindeki yükselttiği talepleri engelleyemeyecektir. Bu mücadelemiz, insanca çalışma ve yaşama konusundaki mücadelemiz, sonuna kadar sürecektir" dedi. Basın açıklaması, Kadri Kılıcı'nın "sonuna kadar onurlu, örgütlü mücadelemize devam diyorum" sözleriyle sona erdi. □

KESK'Lİ TUTUKLULARA ANTEP'TEN DESTEK EYLEMİ

Antep'te KESK tarafından çeşitli cezaevlerinde tutuklu bulunan KESK'li tutuklularla ilgili bir basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi. 25 Eylül Cumartesi günü saat 13.15'te Balıklı Parkı'nda bir araya gelen kitle, öncelikle bir dakikalık oturma eylemi yaptı. Oturma eyleminin ardından KESK adına Eğitim-Sen Başkanı Ali Ersönmez bir açıklama gerçekleştirdi.

Ali Ersönmez açıklamasında siyasi iktidarın demokrasiden, insan haklarından, sendikal haklardan barıştan bahsederken diğer taraftan var olan hakların bile engellenerek yasadışı faaliyetler kapsamında ele alarak yeni yasaklar getirdiğini, muhalif gördüğü her kurumun alternatifini yaratarak yandaş kurumlar oluşturduğunu, tek tip birey, tek tip toplum, tek tip kurum yaratılmak istediğini belirtti. Ersönmez ayrıca, "AKP demokrasiden nasibini alanlardan biri de konfederasyonumuz üye ve yöneticileridir. Adeta kuşatılma altına alınmak isteniyoruz. Baskıların özellikle son iki-üç yıldır yoğunlaşması da dikkat çekicidir. Çünkü hem Kürt sorununda çatışmalı bir sürece girilmiş hem de çalışma yaşamında hak kısıtlamaları içeren çok sayıda yasa, genelge, yönetmelik ve tebliğler yaşama geçirilmiştir" diyerek konfederasyonlarının hedef haline getirildiğini, genel merkezlerinin merkez yöneticilerinin gözaltına alındığını belirtti. Hala 9 KESK'li arkadaşlarının çeşitli cezaevlerinde tutuklu bulunduğunu da belirttikten sonra "...arkadaşlarımız şahsında KESK'in emek ve demokrasi mücadelesi anlayışının hedeflendiğini biliyoruz. AKP emek ve çalışma yaşamını yeniden dizayn etmek isterken, engel olarak gördüğü KESK'i sindireceğini, pasifize edeceğini düşünüyorsa yanılıyor. Bizler bu tür baskılarla ilk kez karşılaşmadık. KESK'i KESK yapan meşru ve fiili mücadele anlayışından vazgeçmemesi ve direnişteki ısrarındır" denildi ve tutuklu bulunan arkadaşlarının daha fazla mağdur edilmeden derhal serbest bırakılmaları istendi.

Mücadele Birliği Platformu'nun da destek verdiği basın açıklaması, katılan kurumlara teşekkür edildikten sonra sona erdi.

Mücadele Birliği/Antep

EMEKÇİLER BASKILARI PROTESTO ETTİ

KESK'li emekçiler, tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılması için her yerde aynı saatte basın açıklaması yapma kararı aldılar. 25 Eylül 2010 Cumartesi günü saat 12.30'da İstanbul Mecidiyeköy metro çıkışında toplanan KESK üyeleri oturma eylemi yaptılar.

Oturma eyleminde sık sık "Devlet Sendikası Olmayacağız", "KESK'li Tutsaklar Onurumuzdur", "Baskılar Gözaltılar Bizleri Yıldırılmaz", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" sloganlarını atıldılar. Daha sonra SES Şube Başkanı Rabia Tuncer basın açıklamasını okudu.

Açıklamada "9 KESK'li arkadaşımız çeşitli cezaevlerinde aylardır tutuklu olmalarına rağmen; hala ilk duruşma tarihleri belli değildir. KESK'in emek ve demokrasi mücadele anlayışının hedef alındığını biliyoruz. AKP emek ve çalışma yaşamını yeniden dizayn etmek isterken engel olarak gördüğü KESK'i sindireceğini, pasifize edeceğini düşünüyorsa yanılıyor. Bizler bu tür baskılarla ilk kez karşılaşmadık. Tutuklu arkadaşlarımız daha fazla mağdur edilmeden serbest bırakılmalıdırlar. Onların eylem ve etkinlikleri bizlerin mücadele gerekçesidir. Dün olduğu gibi bundan sonrada hiçbir baskı ve yıldırma politikası amacına ulaşamayacağı gibi; bizi emek, demokrasi ve özgürlükler mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz" dedi. Eylem alkış ve ışıklarla protesto edildi. □



İŞ CİNAYETLERİ TAM GAZ!

“Eğer para, Augier’in dediği gibi, ‘dünyaya, bir yanagında doğuştan kan lekesiyle geliyor’sa, sermaye tepeden tırnağa her gözeneğinden kan ve pislik damlayarak geliyor.”

Karl Marx



Sermaye bugün işçilerin kanı ve geride kalanların göz yaşları ile palazlanmaya devam ediyor. Onun için işçilerin yaşamı önemli değil! Geride sefaletle mahkum edilen aileler, çocuklar önemli değil! Ya da yaşama dair yitirilen umutlar, önemli değil. Sermaye için önemli olan sadece daha fazla büyümesi için gerekli olan artı- değerdir.

Bunun için ne işçilerin iş güvenliği alınıyor ne de buna dikkat ediliyor, bunun sonucu işçilerin yaşamı umutları ve sevinçleri ile toprak altında kalmak oluyor. Ya da bir iş kazası sonucu “kaderine” razı olmak, yani ölmek. Son dönemde iş kazaları yine arttı ve bunları alt alta sıralamak bile yürek istiyor...

1) Balıkesir’in Kepsut ilçesinde bir maden ocağında meydana gelen göçükte, 2 işçi öldü, 1 işçi yaralandı. (21.09.2010)

2.) Sakarya’nın Pamukova ilçesinde hızlı tren demiryolu inşaatı çalışmaları sırasında üzerine demir kalıbın düşmesi sonucu ağır yaralanan işçi, tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti. (21.09.2010)

3) Eti Maden Bandırma İşletme Müdürlüğü Bor ve Asit Fabrikalarında, çözeltili oluklarına düşen bir işçi hayatını kaybetti. (19.09.2010)

4) Zonguldak’ta, izinsiz çalıştırılan maden ocağında meydana gelen patlamada yaralanan üç maden işçisinden Erol Azaklıoğlu yaşamını yitirdi. Gelik beldesi Ayiçi mevkisindeki maden ocağında meydana gelen patlamada vücudunda ağır yanıklar oluşmasından dolayı Ankara

Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi Yanık ve Tedavi Merkezine sevk edilen işçilerden Erol Azaklıoğlu (29), müdahaleye rağmen kurtarılamadı. Diğer işçi Mutlu Çolakoğlu (19) ile Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesine kaldırılan Ahmet Bilginin (32) tedavisi sürüyor. (17.09.2010)

5) Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu’na (MKEK) bağlı Kırıkkale Hurda İşletmesi’nde taşeron bir firma tarafından hurdaların ayıklanması sırasında eski bir sanayi tüpü kapağının çıkması sonucu, saha içinde çalışan 18 işçi zehirlenerek hastanelere kaldırıldı. (17.09.2010)

6) Adana’da petrol ürünleri imal eden bir fabrikada tank temizliği yaparken zehirlenen 3 işçi yaşamını yitirdi, 2 işçi de yaralı kurtarıldı. (16.09.2010)

7) Ankara’nın Beypazarı ilçesinde inşaattan düşen bir işçi hayatını kaybetti. (14.09.2010)

8) Osmaniye’nin Erzin ilçesinde, paketleme fabrikasında montaj yaparken dengesini kaybederek 6 metre yükseklikten düşen işçi öldü. (12.09.2010)

9) Galatasaray Kulübünün Seyrantepe’deki Telekom Arena Stadı inşaatında iki işçi yaşamını yitirdi. (11.09.2010)

10) Konya’da bir çimento fabrikasında kömür değirmeninin filtresinde oluşan gaz sıkışmasından dolayı meydana gelen patlamada, 3 işçi yaralandı. (08.09.2010)

11) Zonguldak’ta Asma-Dilaver İşletmesinde hazırlık işçisi olarak çalışan Şinasi Girgin, iş yerinde ölü bulundu. (05.09.2010)

12) Manisa’nın Ahmetli ilçesine Bağlı Gökçaya beldesi yakınlarında, meydana gelen trafik kazasında 2 kişi hayatını kaybederken, 6 kişi de yaralandı. (28.08.2010)

13) Ataçehirde bir okulun inşaatında yevmiye karşılığında çalışan üniversite öğrencisi Ömer Çetin (22) düşerek hayatını kaybetti. (24.08.2010)

14) İstanbul, Gazi Mahallesi’nde, İkinci Cebeci Yolu’ndaki taş ocağında göçük meydana geldi. Ocakta çalışmakta olan 35 yaşındaki iş makinesi operatörü Emin Kılıç, iş makinesiyle birlikte toprak altında kaldı. (24.09.2010)

15) Erzurum, Palandöken ilçesi’nde aydınlatma direğine lamba değiştirmek için çıkan Ömer Kılıç (30) direktten düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. (25.09.2010)

16) Ordu’nun Korgan ilçesinde elektrik tellerinin yer altına alınması çalışması sırasında akıma kapılan işçilerden biri öldü, diğeri yaralandı. Elektrik tellerinin yer altına alınması işini ihaleyle alan firmaya bağlı çalışan Mehmet Narin (32) ve Seyfullah Tolga (30) Tepealan beldesindeki çalışma sırasında akıma kapıldı. İşçilerden Mehmet Narin yaşamını yitirdi. (22.09.2010)

17) Esenyurt’ta ambalaj paketleme firmasında çalışan işçi Nevzat Çakal (42) pres makinesine ayağını kaptırarak ağır yaralandı. (25.09.2010)

“BURADAKİ DİRENİŞİM SADECE KENDİM İÇİN DEĞİL”



Türkan Albayrak Paşabahçe Devlet hastanesinde taşeron bir şirkete bağlı temizlik işçisi. Taşeron çalışmanın verdiği zorluklar ve hastane yönetiminin işçilere aşağılayıcı tavırlarından kaynaklı Türkan Albayrak, çalışan işçileri ikna edip sendikaya üye yapmaya, örgütlü davranıp sorunları değiştirmeye çalışıyor; 95 tane taşeron temizlik işçisi sendikaya üye olmak için başvuruyor; ama sendikanın ve hastane yönetiminin işbirliği yüzünden işçiler Türk İş'e bağlı Sağlık İş sendikasına üye olamıyorlar. Hastane başhekimisi de Türkan Albayrak'ı işten çıkartıyor.

Hastane önünde çadır kurarak direnişe geçen Türkan Albayrak, 32. gününde polisin ve zabıtalardan saldırısından sonra hala direnişte. 22 Eylül günü eyleminin 75. gününde olan Türkan Albayrak'ı Mücadele Birliği Platformu temsilcileri ziyaret etti.

Türkan Albayrak, yaşadıklarını aktarıyor: “75 gündür buradayım, akşamları evime gitmiyorum çadırımda kalıyorum. 32. gün olan saldırıdan sonra DİSK MYK üyeleri geldiler basın açıklaması yaptılar ve daha sonra başhekimle görüşmek için hastaneye girdiler. Başhekim, Tabipler Birliği başkanı ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'ye 'sendikacı olduğumdan kaynaklı işten çıkarılmadığımı hastanede düşük performansla çalıştığımı' söylemiş, ve bu gerekçe nedeniyle sonuç alınmamıştı. Burada örgütlü olan doktorlar da benim sorunum için başhekimle görüşüyorlar; doktorların görüşmeden sonra bana söyledikleri şeydu, 'dışarıdaki kişinin durumu beni aşar, ben bir şey yapamam, zaten Sağlık Bakanlığı'ndan gelen bir emirdir diye, 200 tane daha personelin işten çıkarılması' gerekiyormuş.

Buraya ara ara beni desteklemek için gelen sanatçılar da oluyor, bayramın üçüncü günü Yasemin Göksu, geldi. Bilgesu Erenus, Nedim Saban, Sırı Süreyya Önder, Sine Sen başkanı Yusuf Çetin geldiler.

Buradaki direnişim kendim için değil sadece, tüm taşeronda çalışan işçiler için veriyorum. Her Çarşamba günü oturma eylemi gerçekleştiriyoruz, gelecek Çarşamba günü, topladığımız imzaları bir basın açıklaması yaptıktan sonra başhekimliğe vereceğiz.” □

MARMARAY İŞÇİLERİ KAZANDI

Eylem yaptıkları için işten işten çıkartılan işçiler, Marmaray Yenikapı şantiyesinin önünde direnişlerini sürdürmüşlerdi.

8 ay boyunca haklarını talep eden işçiler, İş Mahkemesi'ne başvurmuşlardı. 4. ve 9. İş Mahkemelerinde sürmekte olan davaları birleştirilerek 16 Eylül günü 9. İş Mahkemesi'nde görülen davayla sonuçlandı. Sabah saat 09.00'da Sirkeci'deki İş Mahkemesi önünde bekleyişe geçen işçilere, Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri, UPS işçileri desteğe gelmişti.

Saat 10.00'da basına bir açıklama yapıldı. “Fili mücadelenin yanı sıra hukuki mücadelemiz de devam ediyor. Yaklaşık 8 aydır süren 60 işçinin işe iade davası karar aşamasına geldi. Bugün 4 ve 9 Nolu İş Mahkemelerinde görülecek davanın haklı olan tarafının çok açık olduğu ortadadır. Artık biz işçilerin mağduriyetine son verilmesi için bugün görülecek davalarda bizim lehimize sonuçlanması gerektiğine inanıyoruz” denildi.

Basın açıklaması okunduktan sonra saat 10.30'da başlayan duruşmaya, temsili düzeyde işçi ve avukatları girdi. 11.30'da duruşma bitti. Duruşmadan çıkanlar dışarıda bekleyen işçilere çıkan kararı mutlulukla verdiler. Avukatlar yaptıkları açıklamada “Asrın Projesi olarak topluma lanse edilmek istenen proje içinde çalışan işçilerin uğradığı haksızlıklar karşısında, taşeron şirkete bağlı 60 işçinin işten atıldığı dava, bugün 4.ve 9. İş Mahkemesi tarafından sonuçlandı. Davada hala işverenin Yargıtay'a temyiz başvurusu yapabilemesi hakkı olduğu için işçiler, Yargıtayın davayı onamasından sonra işbaşı yapabilecekler. En önemlisi Marmaray Projesi şirketlerinin, işçilerin kendi işçileri olduğunu kabul etmesi oldu” denildi.

Bu kısa açıklamayla işçiler, işe iade kararını sevinçle karşıladılar. □



Tekel İşçilerinden Basın Açıklaması!

15 Eylül günü Ankara'ya gelen bir grup Tekel işçisi, 16 Eylül Perşembe günü saat 12:00'de Anayasa Mahkemesi önünde bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını işçiler adına Cevizli Tekel'den Metin Aslan okudu. Aslan'ın basın açıklaması Tekel işçilerinin 15 Aralık'taki ilk günkü taleplerini ve Tekel sürecini anlatır nitelikteydi. Bu açıklamanın ardından işçiler şu an Anayasa Mahkemesi'nde olan 4-C davasının bir an önce sonuçlanmasını talep eden dilekçelerini mahkemeye verdiler.

Dilekçelerin verilmesinin ardından Tekel işçilerinin de kurucuları arasında yer aldığı Güç-Der benzer bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaların ardından işçiler dağıldı.



Mücadele Birliği /Ankara

İZMİR'DE BDP VE TZP-KURDİ'NİN BASIN AÇIKLAMALARI YAPILDI



dayiken wan dikan u bi jiyane wan dilizin. Deruni u tenduristiya wan zaroken serobin dibe. Ku ziman ji zarokiye ve hate qedexwkerin edi eew netew ber bi mirine ve diçe. Lewra ziman nasnameye neteweye ye. Ji ber, ve em wek TZPKurdi ev çar sal in daxwaza perwerdehiye bi zimane xwe dikan. Le mixabin heta niha he tu bersiveke ereni nedane. Bi ve minasebete her destpeka vebuna dibistanan li ser daxwaza 'Em perwerdehiya bi zimane xwe dixwazin', ve helwesta dewlete ya derhiquqi u dermirovahi napejirin u dibistanan boykot dikan. Banga me ji gele Kurd u derdoren demokrat re ye, ku piştigiriye bidin ve çalakiye demokratik, zaroken xwe neşinin dibistanan. (Bilindiği gibi her dil aynı zamanda bir kimliktir. Yüzyıllardır Kürtler üzerinde baskı ve zulüm uygulanmaktadır. Artık öyle bir seviyeye gelmiştir ki dili bile yasaklanmıştır. Her canlı kendi dilini konuşur ve kendi diliyle tanınır... Öyle ki bu dil üzerindeki bütün baskılar reva görülüyor. Nasıl ki ölümsüz Ape Musa çaldığı Kürtçe ıslık için ceza aldıysa, aynı zihniyet bu sefer de onlarca sene daha ağır cezalar kesiyor hatta öldürüyor... Anaokullarıyla Kürt çocuklarını ana kucağından alıp hayatlarıyla oynuyorlar. Çocukların sağlık ve psikolojilerini alt üst ediyorlar. Dilin yasaklanması, öyle bir aşamaya gelmiştir ki bu ulus ölüm döşegine doğru gitmektedir. Onun içindir ki dil ulusun kimliğidir. Bunun içindir ki biz Kürt dili hareketi bu dört senedir anadilde eğitim sistemini haykırmaktayız. Maalessif bu güne kadar gerekli cevap alınmamıştır. Bu nedenle okulların açılmasıyla eğitim isteğimizi tekrarlıyor ve bir haftalık boykot isteğimizi dile getiriyoruz. Ve bu demokratik hakkımızı kullanarak çocuklarımızı okula göndermiyoruz.)

18 Eylül Cumartesi günü saat 13:00'de İzmir'in emekçi mahallelerinden Kadifekale semtinde Hakkari'de köy ile şehir arasında yolculuk yaparken yola döşenen bombayla vahşice katledilen dokuz kişi için bir basın açıklaması yapıldı. Çok yoğun polis ablukasının olduğu eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. "Hakkari'deki Vahşeti İşleyen Karanlık Güçleri Lanetliyoruz" pankartının açıldığı eylemde sık sık "Hakkari Halkı Yalnız Değildir", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Her Yer Hakkari Her Yer Serhıldan", sloganları atılırken basın metnini İzmir BDP il yönetiminden Mukaddes Başkan okudu. Basın metninde şunlara değinildi;

"Referandumdan hemen sonra Hakkari'nin Geçitli köyünde işlenen bu vahşet bir intikam alındığını çağırıştırılmaktadır. Neydi bu insanların suçu günahı, onlar birkaç gün önce önlerine konulmuş olan sandığa gitmeyerek AKP hükümetinin yama anayasasını BOYKOT etmişlerdi. Devletin içinde kümelenmiş olan karanlık güçler yeniden iş başına geçmiştir. Kürt halkı onları doksanlı yıllardan hatırlıyor, biliyor. Onlar generallerin kefil olduğu iyi çocuklardır. Kürt halkı onları Ceylan ÖNKOL ve nice katledilenlerimizden tanıyor. Ama onların sırtını sıvazlayan generaller, onların işlemiş oldukları bu vahşi katliamların hesabını tarih sahnesi önünde veremeyecekler".

TZP-KURDİ'NİN BASIN AÇIKLAMASI

Devletin Kürt halkına yönelik onlarca yıldır yaptığı katliamlara, dilini, kimliğini, kültürünü yok etmeye yönelik politikalara karşı, 19 Eylül Pazar günü TZP-Kurdi tarafından bir basın açıklaması düzenledi.

Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak Mücadele Birliği önlüklerimizle eyleme destek sunduk. Saat 13.00'te Konak Pier önünden başlayan yürüyüş Konak Sümerbank önüne kadar sürdü. Yürüyüş sırasında "Edi Bes e, Em Perwerdahiya Be Zimane Xwe Dxwazin TZP-Kurdi" ve "Bila Zimane Kurdi Bibe Zimane Fermi" pankartları açılırken "Be Ziman Azadi Nabe", "Zimane Me Rumeta Me Ye!", "Ziman Jiyane", "Şehit Namırın", "Her Yer Hakkari Her Yer Serhıldan", "Be Ziman Jiyane Nabe", "Hakkari Halkı Yalnız Değildir", "Anadil Haktır Engellenemez", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek" sloganları atıldı. Konak Sümerbank önüne geldiğinde basın metni okundu. Kürtçe okunan basın metninde şunlara değinildi;

"Weki ku te zanin zimanek nasnameyek e. Bi sedan salan e zilm ü zext li ser kurdan ten meşadin. Edi gihiştiye we aste ku zimane wi ji te qedexekirin. Her zindewar bi zimane xwe dixaxive u li gor zimane xwe tene naskirin... Disa serokwezir di axaftineke xwe de 'pişaftin suce mirovahiye ye' gotibu. Bi peşdibistanan (ana okul) zaroken kurd ji pesiren

Mücadele Birliği Platformu / İzmir

Saldırı Öfke Yarattı



17 Eylül Cuma günü saat 18.00'de, İzmir İHD, son günlerde Hakkari'de yaşananları protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklamasında "Dün Güçlükonak Bugün Geçitli (Peyanis) Katliamlarını Kınıyoruz" pankartı açılırken, "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Failler Belli Hesap Sorulsun", "Savaşa Hayır Barış Hemen Şimdi", "Barışa Bir Ses Çift Taraflı Ateşkes" sloganları atıldı. Ardından İHD başkanı Av. Mustafa Rolas basın metnini okudu.

Basın metninin okunmasından sonra beş dakikalık oturma eylemi yapıldı. Oturma eyleminden sonra basın açıklaması sona erdirildi.

Mücadele Birliği / İzmir

Sokaklar

ANTEP'TE ÖĞRENCİ VELİLERİ EYLEMDE



Antep'in Dumlupınar Mahallesinde yıkımına yeni başlanacak olan Dumlupınar İlköğretim Okulu öğrencilerinin velileri plansız okul yıkımına karşı eylem yaptılar. Öğrencileri mahalle dışında yaklaşık 1 km i-

lerideki okula sevk eden Milli Eğitime karşı aileler tepkilerini dile getirdi.

24 Eylül günü yapılan eylemde aileler maddi durumlarının kötü olmasından dolayı çocuklarını servisle okula gönderemeyeceklerini belirterek, ücretsiz servis talebinde bulundu. Taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda ise çocuklarını okula göndermeyeceklerini okulu boykot edeceklerini söylediler.

Ekonomik olarak yaşam koşullarının güç durumda olduğunu söyleyen aileler "eğer okul yıkımına tatilde başlansaydı şimdi okulun %60-70'i tamamlanmıştı" diyerek plansız bir şekilde yapılan yıkıma tepkili olduklarını vurguladılar. Bir yandan okulun yenilenmesine sevindikleri ama bu şekilde plansız bir yıkımın doğru olmadığını söylediler.

Okul önünde eylem yapan aileler mahalle muhtarının bu duruma tepkisiz kalmasına karşın toplu bir şekilde "ücretsiz servis" sloganıyla muhtarlığa kadar yürüdüler. Aileler

muhtarın bu duruma müdahale etmesi gerektiğini söyleyerek taleplerini ilettiler. Muhtarla yapılan görüşmeden sonra muhtar, ailelere ücretsiz servis konusunda vali-kaymakam ile görüştüğünü belirterek Pazartesi günü bu sorunu çözeceği şeklinde açıklama yaptı. Bunun üzerine aileler Pazartesi günü sabah saat 07.00'de okul önünde bekleyeceklerini servisin gelmemesi halinde oturma eylemi yaparak okulu boykot edeceklerini dile getirdiler.

Pazartesi günü aileler sabah okulun önünde ücretsiz servisin gelmesini bekleyecekler. Servisin gelmemesi halinde çocuklarını okula göndermeyeceklerini "gerekirse valiliğe yürüyüş yapacak"larını söylediler.

Daha sonra herkesi Pazartesi sabah okulun önünde olmaya çağırarak eylemi sona erdirdiler.

Mücadele Birliği/Antep

ÖZLEM AYDIN İŞTEN ATILMASINI PROTESTO ETTİ

Beyoğlu Belediyesi'nde 2007'den bu yana mimar olarak çalışan Özlem Aydın, 1 Eylül günü, İşyerinde etnik kimliğine yönelik hakarete sessiz kalmadığı için, "düzeni bozduğu" gerekçesi ile önce işine son verildiği söylenmiş, sonra kadrosu "temizlik işçisi" olarak görüldüğü için temizlik işleri bölümüne sürgün edilmişti. Özlem Aydın, en son 22 Eylül günü Evrensel Gazetesinde yayımlanan bir mektubu gerekçe gösterilerek işten çıkarıldı.

22 Eylül günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yapan Özlem Aydın, durumu protesto ederek işten çıkarılmasına varan süreci anlattı.

2007'de Beyoğlu Belediyesi'nde Plan Proje Amirliği bölümünde mimar olarak işe başlayan Özlem Aydın'ın sigortasının 1 yıl sonra yapıldığı, yapıldığı zaman da taşeron firma olan Akdeniz Temizlik Şirketi'nde çalışıyor olarak gösterildiği ortaya çıkıyor. 2010'a kadar temizlik işçisi olarak gösterilen Özlem Aydın'ın sigortasının da taşeron firma tarafından ödendiği anlaşılıyor.

Özlem Aydın basın açıklamasında, "Süreci işten çıkarmaya kadar getiren neden ise, işyerinde benim de dahil olduğum etnik kimliğe yönelik hakarete tepki göstermemdir. Kürt açılımı yapmak amacı güden AKP yönetiminin yerel kolu, bu olay sonrasında hakaret eden değil de beni cezalandırmayı uygun görmüştür. İşten çıkarılma sürecinde, çalışma yaptığım bilgisayar kasama el konulmuş olup, çalıştığım binaya giriş yapmama izin verilmeyeceği belirtilmiştir. Maruz kaldığım bu tutum ve davranışlar, bana yapılan uygulamaların etnik kimliğimle bağlantılı olduğu duygusu uyandırmıştır. Evrensel gazetesine gönderdiğim metin de bu mahiyettedir. Belediyenin bu durumla ilgili yaptığı açıklama ise ikna edici olmaktan uzaktır" dedi.

Direnişte olan BETESAN işçisi Zeynel Kızılaslan da destek verdiği bu eylemde şunları söyledi; "Tuzla Tersaneler cehenneminde çalışan bir işçiydim, işçilerin daha örgütlü olması için çalışma yürüttüğüm için ben de performans düşüklüğü bahanesiyle işten çıkarıldım. İşçilerin birliği ve halkların kardeşliğine inanıyorum, Özlem Aydın'ın her zaman yanındayım" dedi. Belediye emekçilerinden Ali Erdoğan ve Asken Hukuk Bürosu avukatlarından Cem Gök de düşük performans bahane edilerek işten çıkarılmıştı. □



ŞAHİN AMCAMIZI KAYBETTİK

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETA) kurucularından, Şahin YILDIRIM amcamızı kaybetmiş olmanın derin acısını yaşıyoruz. Şahin amcamız, uzun süredir kanserle mücadele ediyordu. Ne yazık ki yıpranmış bünyesi, daha fazla dayanamadı.

Şahin amcamızı devrimci tutsaklar iyi tanır. Özellikle 90'lı yıllarda zindanda kalanlar... Şahin amcamız, hiç ayırım gözetmeden tüm devrimci tutsakların yardımına koşan, onlara her türlü maddi desteği sunan bir insandı. Ne zaman devrimci tutsaklara bir saldırı olacak olsa, o soluğu hemen zindan kapısında alırdı. Tutsak aileleri onun sahipleniciliğinin ve girişkenliğinin tanığıydılar. "Filizkiran Fırınları"nın sonrasında genellikle devrimci tutsakların gördükleri ilk dost yüz onunki olurdu. Her zaman sorgulayan, her zaman araştıran bir beyni vardı Şahin amcamızın. Devrimci tutsakların görüşlerine her zaman önem verir, onlarla ideolojik, politik konularda görüş alışverişinde bulunmayı severdi. Devrimci tutsaklar için tüm varını yoğunu ortaya koyar, kendi çocuğunu olduğu kadar onun yoldaşlarını da, onları olduğu kadar diğer devrimci tutsakları da sever ve sahiplenirdi. Bu yüzden yaşamında önüne çıkarılan tüm güçlükleri metanetle göğüslemeyi bilir, inatla direnirdi.

Ümmühan anamızla birlikte, devrimcilerin peşinde o zindandan o zindana koşturdu durdu. Yaşamın önemli bir kesitinde devrimcilerin yanında oldu.

Devrim mücadelesi içinde devrimciler için yapılan hiçbir şey unutulmayacaktır. Şahin amcamızın yaptıkları bunlar arasında önemli bir yer tutmaktadır. Anısını devrimci tutsak ailelerinin mücadelesinde yaşatacağız.

Mücadele Birliği Platformu

DÜNYA SOKAKLARI ISINIYOR

Romanya'da aralarında muhasebeci, hemşire ve öğretmenlerin de bulunduğu onbinden fazla kişi, vergilerin artırılması ve devlet memurlarının maaş kesintilerini protesto etmek için yürüyerek hükümet binaları çevresinde eylem yaptı.

Sendikacıların sayısının 17 bin civarında olduğunu belirttiği emekçiler, Başbakan Emil Boc'un istifasını talep etti.

Ekonomik krizin vurduğu ülkede alınan önlemler, Uluslararası Para Fonu (IMF) ile yapılan 20 milyar avroluk kredi paketi için çok büyük önem taşıyor.

Romanya'da hükümet Katma Değer Vergisini yüzde 5 oranında artırarak yüzde 24'e çıkarırken, memur maaşlarını da yüzde 25 azaltmıştı.

Öte yandan Polonya'da, aralarında polis ve itfaiyecilerin de bulunduğu 5 bin kadar devlet memuru, hükümetin gelecek yıl maaşlara zam yapmama planını başkent Varşova'nın merkezinde protesto etti.

Parlamentoya yürüyen emekçiler, 2011 bütçe taslağındaki tasarruf politikalarından vazgeçilmesi taleplerini ilettiler.

Polonya, küresel ekonomik krizden geçen yıl etkilenmeyen tek AB ülkesi olmuştu. Ancak küresel kriz ülkedeki vergi gelirlerini vurmuş, Başbakan Donald Tusk'ı bütçe açığı sorunuyla karşı karşıya bırakmıştı.

FRANSA YENİDEN GREVDE

Fransa'da hükümetin ekonomi politikalarına karşı toplumsal tepki büyüyor. Mart ayından bu yana Fransızlar beşinci kez ülke çapında grev ve eylemlere çağrıldı. 7 Eylül'de güçlü grevin ardından sekiz sendikanın çağrısı üzerine, kamu ve özel sektörde 23 Eylül'de yeniden greve gidildi.



CFDT sendikasına göre ülke genelinde organize edilen 232 gösteriye 2,9 milyon kişi katıldı. 7 Eylül'de 2,7 milyon kişi sokaklara çıkmış ancak buna rağmen hükümet geri adım atmayarak yasal emeklilik yaşını 60'tan 62'ye yükselten reformu parlamentodan geçirtmişti.

Hükümete geri adım attırmak isteyen sendikaların çağrısıyla greve başta hava ve demiryolu ile ulusal eğitim olmak üzere kamu ve özel sektörde yoğun katılım sağlandı. Grev katılım oranı 7 Eylül'dekinden biraz daha düşük olsa da tüm kentlerde sokaklara çıkanların sayısı arttı. Gösterilerin en büyükleri Paris, Marsilya, Toulouse ve Bordeaux kentlerinde gerçekleşti. Paris'te oninlerce kişinin katıldığı yürüyüş devam ediyor. Polis 65 bin kişinin katıldığını duyurdu, ancak CGT sendikası yürüyüşe katılımın 300 bin olduğunu bildirdi. 7 Eylül'de polise göre 80 bin, sendikalara göre 270 bin kişi Paris'teki yürüyüşe katılmıştı.

Marsilya'da iki hafta önceki eyleme 200 bin kişi katılırken, 23 Eylül'de 220 bin dolayında kişi sokaklara çıktı. Benzer şekilde Toulouse kentinde sendikalara göre 120 bin kişi yürüdü, bir önceki eylemde bu sayı 110 bindi. Bordeaux kentinde 120 bin kişi organize edilen yürüyüşe katılırken, Lyon'da 36 bin, Rennes'de 35 bin, Caen kentinde 30 bin, Strasbourg'da 25 bin, Champagne-Ardenne'de 25 bin, Orleans'ta 15 bini aşkın kişi sokaklara çıktı.

Fransa'da sendikalar emeklilik reformunda hükümete geri adım attırmak için 2 ve 12 Ekim 2010'da yeniden ülke genelinde geniş katılımlı grev ve eylem kararı aldılar. Kararın altında CGT, CFDT, CFTC, CFE-CGC, Unsa ve FSU sendikalarının imzası var.

İSPANYA'DA MADEN İŞÇİLERİ GREVDE

İspanya'da maden işçileri, sektöre yardımların devam etmesi ve alacaklarının ödenmesi talebiyle grev yapıyor.

Maden işçileri, AB'nin kömür madeninde çalışanlara verilen yardımı 2014 yılından itibaren kaldırmak istemesi, bazı işçilerin birkaç aydır maaşlarını alamaması, hükümetin vadettiği yardımların

verilmemesi ve 2006-2012 Kömür Stratejisi Ulusal Planı'nın uygulanmasında eksiklikler bulunduğu gerekçesiyle sokaklara döküldü.

Ülkede maden ocaklarının yoğun olduğu Asturias bölgesinde 5 bin işçinin 22 Eylül günü greve başladığını duyuran sendikalar, grevin ilk aşamada 4 gün süreceğini açıkladı.

Bu arada İspanya'da demokrasi tarihinde maden işçilerinin ikinci kez düzenlediği yürüyüşte, yaklaşık 250 kömür işçisi ailelerini de yanlarına alarak seslerini duyurmaya çalışıyor.

"Kara yürüyüş" adı verilen yürüyüşe katılan işçiler, sorunlarının 29 Eylül'e kadar çözülmemesi halinde Madrid'e, o da yetmezse Brüksel'e kadar yürüyeceklerini söylüyor.



YUNANİSTAN'DA GREVLER DURMUYOR

Yunanistan'da, grevlerin ardı arkası kesilmiyor. 11 gündür grev yapan kamyon şoförlerinin ardından şimdi de geçici sözleşme ile kamu sektöründe çalışan emekçiler grevde.

23 Eylül itibarıyla greve katılanlar arasında itfaiye çalışanları da bulunuyor. Geçici kontratla çalışan birçok itfaiyeci 2007'de ülkeyi etkisi altına alan orman yangınlarında hayatını kaybetmişti.

Bu arada, hükümetin ekonomi politikaları kapsamında vergilerin artırılmasına karşı çıkan meyve sebze satıcıları da greve başladı. Satıcılar, Maliye Bakanlığı önünde toplanarak yeni önlemleri protesto etti. □

OCEİNA



“Çok hafif bir fısıltının ötesine geçen her ses, televizör tarafından kaydediliyor... Elbette, insanın belli bir anda gözetlenmediğini tespit etmesine imkân yoktu... İnsan, yol açtığı her sesin dinlendiği; karanlık dışında her hareketinin gözetlendiği varsayımıyla yaşamak zorundaydı; ve zaten içgüdüsel olarak da kendisini böyle yaşama-ya alıştırmıştı.

(George Orwell, 1984'ten)

Emperyalist bir kara propaganda klasiği olarak filme de aldığı Orwell'in bu karşı ütopyası “1984” tek bir ülkedeki yaşama odaklanır. Orwell, 1948’de yazdığı bu kitabında Oceina adını verdiği hayali bir ülkedeki yaşamı anlatır güya. Yıl 1984’tür ve Oceina komünist bir ülkedir. Orwell, topluma, komünizmi bir öcü gibi göstermek amacıyla kaleme almıştır bu kitabı. Orwell’a göre Oceina’da komünizm, herkesi dinliyor, her yeri gözetliyor ve bütün insanları kontrol altında tutarak ayakta duruyordu.

Şimdi Orwell’in bu hayali ülkesi gerçek oldu. Hem de tek bir ülkede değil, bütün dünyada. Ancak bu kontrol altındaki toplumu yaratanlar komünistler değil kapitalistler oldu. Sermayeye dayalı emperyalist-kapitalist sistem ve burjuva sınıfı Orwell’in hayallerinin de ötesine geçtiler; şimdi gece görüş sistemleriyle, termal kameralarla artık karanlıkta da, kimi fiziki engellerin olduğu ortamlarda da gözlüyor, kayıt altına alıyor ve dinliyorlar.

Orwell’in bu karşı ütopyası 1984 yılını anlatıyordu, şimdi 2010 yılındayız. Bütün kapitalist ülkelerde sabit ya da mobil telefonların tamamının dinlendiği artık herkesin bildiği bir gerçek. Bunun yanında şehirlerin bütün cadde ve kavşaklarına, hatta pek çok ara sokağa yerleştirilen MOBESE kameraları yoluyla alınan görüntüler polis merkezlerinde sürekli olarak izlenip kaydediliyor. Buna ek olarak pek çok şirketin, işyerinin ve bankaların hatta villaların ve sitelerin kendi “özel güvenlik” sistemleri olarak yerleştirilen ve sürekli bir şekilde her yeri dikizleyen yüzlerce binlerce kamera. Bunların yetmediği yerlerdeyse bu kez “google earth” ya da başka isimlerle, internet üzerinden ulaşılabilen, ama istihbaratçılarda daha ayrıntılı olan uydu görüntüleme, izleme sistemleri ve daha başka aparatlar, sistemler... İnsanlık tarihi boyunca hiç kimse toplumsal yaşamın böylesine denetim altına alınabileceğini, insan yaşamının böyle bir saldırıya uğrayacağını hayal bile edemezdi.

Elektromanyetik enerji temelinde çalışan bütün sistemlerle iletilen her ileti; ses, görüntü ya da başka bir şey hepsi, merkezi bir aygıt tarafından emiliyor, biriktiriliyor, dinlenip gözetleniyor ayıklanıp denetleniyor. Cep telefonu, araba telefonu gibi mobil telefonlar, işyeri, ev telefonu, ankesörlü telefon,

telsiz, telgraf, teleks, faks, e-mail, face to face, chat odaları, uydu yayımları fiber optik iletim ağları, mikro dalga bağlantıları, radyo, tv vb. üzerinden aktarılan metin, ses, görüntü ya da resim hiç ayırt etmeden söylenen her söz, aktarılan her şey, dünyanın neresinden neresine aktarılırsa aktarılsın; Cumartesi, Pazar, tatil demeden her günün 24 saati dinlenip gözleniyor. Dost, düşman akraba, arkadaş demeden, ister tekellerin en tepesindeki yöneticiler, kodamanlar, yargıçlar, generaller, ister başbakan, bakan olsun, ya da en sıradan en basit işi yapan, çalışan ya da çalışmayan bir insan olsun, hiç fark etmez, hepsi her zaman dinlenip gözetlendiğini kayıt altına alınıp kontrol edildiğini hiç unutmadan hareket etmelidir artık.

Üstelik bu kontrol, dinleme ve kayıt altına alma, uzun zamandan beri iki ayrı kanaldan yapılmaktadır: Birisi, her kapitalist ülkede olduğu gibi, Türkiye’de de devlet ve devletin istihbarat örgütleri tarafından; ikincisi de bütün dünya ölçeğinde emperyalist kapitalist dünyanın efendisi ABD tarafından. Ayrıca unutmamak gerekir ki, ABD istediği zaman bu iki kayıt-kontrol merkezi arasında bilgi alış veriş de yapılmaktadır.

Türkiye’de iletim ağlarının denetlenmesi ve dinlenmesiyle ilgili iki örnek hem de Türkiye hükümetinin iki ayrı zamanda Ulaştırma Bakanlığı yapan iki bakanının dedikleri bu konuyu daha anlaşılır kılacaktır. İlki 25 yıl kadar önceki Özal hükümetinin Ulaştırma Bakanından. Parlamenterler, telefonlarının dinlendiğine dair şikâyetlerini ilettiklerinde, “*Burası hukuk devleti. Nasıl olur böyle bir şey?*” diye tepki göstermişti. Zavallı bakan, bizzat kendisinin de dinlendiğini, dinlenmekle de kalmayıp, yaptığı bütün görüşmelerin kayıt altına alındığını, yıllarca saklandığını öğrenmeden ölüp gitti. İkinci örnekse, bugün halen işbaşında bulunan Erdoğan hükümetinin Ulaştırma Bakanından. Diyor ki, sayın bakan: “*Dinlenmek istemeyen konuşmayın.*” Son 25 yılda nerden nereye geldiğini bundan daha iyi nasıl anlatabilirdik ki. 25 yıl önce, yani cunta döneminde bile bu kadar açıktan değildi. Şimdi, kör parmağım gözüne dercesine yapıyor.

Ama artık bakan beyin buyurduğu gibi “konuşmamak” da yetmiyor. Cebinde telefon taşıyan, evinde, işyerinde telefonu olan herkes, bununla konuşsa da, konuşmasa da, telefonu açık olsa da, kapalı olsa da dinlendiğini bilmeli. Cebinde telefon taşıyan, casusunu ya-

nında taşıyor. Çünkü telefonlar kapalıken bile ortam dinlemeye devam edebiliyorlar. Bunun yanında son yıllarda istihbarat şirketlerinin eline bile geçen bir alet daha var; birisini tespit edip teknik takibe almışlarsa, cebinde telefonu olmasa da kullanma olasılığı olan telefonlar, o yaklaştığı anda dinlenmeye alınmaktadır. Bu telefon tanıdığı herhangi birine ait olabileceği gibi hiç tanımadığı birine de ait olabilir; sabit ya da mobil olması, özel ya da genel olması da fark etmez. Yanına yaklaştığı her telefon, bu alet sayesinde otomatik olarak kayda alınmaya başlıyor. Teknik takiplerde birinin kullandığı her telefonun mutlaka dinleniyor olmasının yanında, istihbarat örgütlerinin elindeki başka bazı oyuncaqlarla, uzaktan dudak okuma yöntemiyle, bulunduğu odanın camlarına gönderilen lazer yöntemli titreşim ölçerlerle ve daha başka biçimlerde dinlenmesi de artık bilinen yöntemler arasında.

Konuya dönersek, mobil telefonlarla yapılan bütün görüşmelerin, SMS mesajlarının, görüntülü iletilerin tamamının GSM operatörleri tarafından otomatik olarak merkezi bilgisayar sistemiyle kayıt altına alınıp saklandığını artık sağır sultan bile duydu. Aynı şekilde sabit telefonların da merkezi bilgisayar sistemleriyle kayıt altına alındığı bilinen bir şey. İnternet olsun diğer fiber optik veya mikro dalga ağlar olsun, hepsi yine bu iletişim merkezleri tarafından hizmete sokulduğuna göre, bu ağlarla da aynı biçimde kontrol altında tutulmaktadır. Bir an için bu "ulusal iletişim merkezlerini" diyelim ki, direkt uydu bağlantılı bir telefonla ya da uluslararası net ağları üzerinden by-pass yapıp dolaşarak ya da telsizle vb. atlattınız. Bu durumda da "büyük birader" in kendisi devreye girer. Dünyanın gözü ve kulağı ABD merkezli ECHELON adı verilen sistem hep devrededir. Üstelik hiç unutulmamalı ki, su uyur, düşman uyumaz. Siz uyuduğunuzda, aslında uyuttuğunuzu sanıp uyuduğunuzda bile ECHELON uyumaz.

ABD'nin her yerdeki gözü ve kulağı olan bu sistem 1970'lerde soğuk savaş bahane edilerek kuruldu. İngiltere, Kanada, Avustralya, Yeni Zelanda gibi kapitalist ülkelerin aktif desteğiyle, görünürde Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeleri dinleme, gözetleme gerekçesiyle kuruldu. Yüzlerce kapitalist ülkeye yayılmış binlerce radar üssü, dinleme tesisleri, uydular, uydu sistemleri, internet ağları, kablolu ya da kablosuz bütün telefon sistemleri, radyolar, tv istasyonları, telsiz merkezleri ve akla gelen gelmeyen sayısız kanaldan ve yoldan alan sesler, görüntüler, iletiler durmadan bu büyük "karadelik" tarafından emilir, tasnif edilir, işlenir.

Bu sistemlerde özel olarak hedef alınan kişi veya kurumlar izlenebildiği gibi, çok bü-

yük çapta ve hiç ayırım yapmadan, belirli anahtar sözcükler üzerine odaklanarak da izleme yapılmaktadır. Önceden izleme merkezindeki bilgisayarlardan herhangi birine verilmiş birkaç anahtar sözcük, sabit ya da mobil bir telefondan, internetten ya da herhangi bir fiber optik, mikro dalga iletim aracında aynı cümle içinde ya da belirli bir sıklıkla kullanılır kullanılmaz, bu konuşma ya da iletimin geçtiği kişiler ve/veya kurumlar otomatik olarak izlemeye alınmaktadır. Telgraf, telsiz, telefon, elektronik posta, SMS, görüntülü, yazılı, sesli veya başka bir yöntemle, doğum günü kutlaması, iş anlaşması, arkadaş grupları arasındaki olağan sohbetler, en sıradan olanından, en gizli olanına dek bütün iletilerde bu anahtar sözcüklerden biri ya da birkaçı kullanıldığı anda bilgisayarlar derhal devreye girer ve kayıt başlatılır. Anahtar sözcüklere göre kayda alınan dosyalar daha sonra görevliler tarafından kontrol edilir. Böylelikle "tesadüfen" yakalanan bir iletiden sonra görevlilerin yönlendirmesiyle bu hat düzenli izlemeye alınır.

ECHELON denen bu sistemin "soğuk savaş" bahane edilerek 1970'lerde kurulduğunu belirtmiştik. Bu gerekçe öne sürülerek

yerküremizdeki bütün kapitalist ülkelere yayılmış binlerce izleme-dinleme merkezi kuruldu. Ancak "soğuk savaş" biteli yıllar olmasına, Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem dağılmasına rağmen, ECHELON dinleme, izleme görevini sürdürdüğü gibi, daha da geliştirip güçlendirdi.

Emperyalist kapitalist sistem, kendi iç işleyişi gereği her zaman kendisine savaşılabilecek bir düşman yaratır. Dün, bu Sovyetler Birliği ve "Sovyet yayılcılığı" idi; bugün "küresel terörizm ve terörizme karşı mücadele" diye formüle edilmeye başlandı. Ancak emperyalist kapitalist dünyanın efendileri de iyi biliyorlar ki, çelişki ve çatışmalar zaman zaman kendi aralarında sert boyutlara varsa da, asıl olan proletarya ve dünya devrim güçleriyle olandır. Bu nedenledir ki, emperyalizmin yeni evrede içine sürüldüğü sıçramalı çöküş süreci aynı zamanda küresel ölçekte atağa geçen proletarya ve devrim güçlerinin süreklileşen vuruşları karşısında tek güvenceleri NATO ve ABD'dir; ABD'nin, istihbarat, izleme, dinleme sistemleri ve ABD ordusunun kendisidir. 21. yüzyılda kendisini küresel iç savaşa uygun olarak konumlandıran emperyalizmin başka güvencesi kalmamıştır. □



GRUP EMEĞE EZGİ GAZİ'DE



Grup Emeğe Ezgi, Atkıran Gençlik Grubu'nun düzenlediği Sivas Atkıran Köyü Geleneksel Gençlik Şöleni'ne katıldı.

Istanbul Gazi Mahallesi'nde yaşayan Atkıran köylülerinin her yıl gerçekleştirdikleri Spor Turnuvaları da, Gazi Büyük Parkı'nda yapıldı ve etkinlik, turnuvaya katılan gençlere ödüller verilmesiyle başladı. Ardından, ilk olarak Grup Emeğe Ezgi sahne aldı. Emeğe Ezgi, Kürtçe, Türkçe, Alevi türküleriyle Gazi halkına güzel bir gün yaşatarak beğeni kazandı.

Gençlik Şöleni, Emeğe Ezgi'nin ardından Yeni İklim Müzik Topluluğu ve Özgür Doğan'ın ezgileriyle gece 24.00'e doğru son buldu. □

SARIGAZI HALK FESTİVALİ

5.Sarıgazi Geleneksel Halk Festivali coşkuyla tamamlandı. Organizasyonunu Mücadele Birliği Platformu, Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), Anadolu Kültürünü Araştırma Derneği (AKA-DER) ve Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP)'nin yaptığı Festival, iki gün sürdü.

Festival organizasyonu haftalar öncesinden başladı. Tiyatro grupları ve sanatçılarla görüşüldü, Festivalin konusu belirlendi. Günler yaklaştıkça Sarıgazi ve çevresinde oturan emekçiler bildiriler, afişler ve ses aracıyla festivale davet edildi.

18-19 Eylül günleri yapılacak olan Festivalin açılışı ve resmi duyurusu, 17 Eylül Cuma günü Demokrasi Caddesi'nin girişinde bir tiyatro gösterimi ve müzik dinletisi ile yapıldı. Başak Kültür Merkezi (BKM) bünyesinde çalışan Şahmaran Çocuk Tiyatrosu, "Şahmaran" isimli Kürtçe çocuk oyununu oynadı Sarıgazi halkına. Çocukların eğlenceli oyunu, izleyicilerin büyük alkışları ve coşkusuyla karşılandı. Ardından çeşitli müzik gruplarından müzisyenler, kısa bir dinleti verdiler. Karadeniz ezgileri ile horon tepen, Kürtçe parçalarla halay çeken Sarıgazililer, Festivale de moral motivasyon olarak hazırlanmış oldular.

Festival Alanında, 18 Eylül'de, saat: 18.00'da konserlerle başladı. Bu esnada çeşitli stantlar açılmış, kitap, dergi, takı, yiyecek satışları başlamıştı. Programda ilk olarak Grup Sarya, No Passaran ve Grup Çöl Rüzgârı sahne aldı. Müzik gruplarının ezgileri Sarıgazilileri Festival alanına topluyordu. Ardından ilk konuşma Mücadele Birliği Platformu adına, Vefa Serdar tarafından yapıldı. Serdar, "Sizleri Deniz Gezmiş'in yoldaşları, Mücadele Birliği Platformu olarak saygı ve sevgiyle selamlıyorum" dedi ve Türkiyeli ve Kürdistanlı Sarıgazi emekçi halkını selamlayarak şöyle sürdürdü sözlerini; "Çok baskılar, zulümler gördüğümüz bugüne kadar. Hala bu baskı ve zulümler sürüyor. Sarıgazi halkı onlarca ölümsüzleşen evladını bağrına bastı. Buna rağmen siz yine buradasınız. Umutların kırılmadığını göstermek için buradasınız, Deniz Gezmişleri, Mahir Çayanları, İbrahim Kaypakkayaları, Mazlum Doğanları bize unutturmaya çalışıyorlar. Devrimin bir hayal olduğunu vaaz ediyorlar. Devrimciliğin geç-



mişte kaldığını vaaz ediyorlar. Bize insanların sırtına basarak yaşayın diyorlar, en yakınımızdakileri satarak yaşayın diyorlar. Biz de diyoruz ki, hayır, bin kere hayır, devrim ölmedi. O burada emekçi mahallerde fabrikalarda, tarlalarda boyatıyor. Kapitalizmin ömrü sonsuz değildir, çanlar şimdi onlar için çalıyor. Kapitalizmi mezara gömmek için her yerde Asya'dan, Avrupa'ya, Türkiye'den Kürdistan'a işçiler emekçiler burjuvazinin mezarını kazıyorlar. Mutlaka yeni bir dünyayı kuracağız."

Umut Küsen, Nurettin Güleç ve Koma Çiya ard arda sahne almaya devam etti.

İkinci gün, Ayışığı Sanat Merkezi bünyesinde çalışmalarını sürdüren Devinim Tiyatro Atölyesi, "Kelebekler Zamanı" adlı tek kişilik oyununu sergiledi. İzleyenlerin tüylerini diken diken eden oyun bittiğinde; "Kadın Özgürleşmeden Toplum Özgürleşmez" konulu panel yapıldı. BDP'den Nazlı Güreş, AKA-

DER'den Eylem Çiftçi, ESP/SKM'den Bilge Togaç ve Mücadele Birliği /EKA'dan Pınar Turan'ın sunum yaptığı panel, ağırlıklı olarak kadınların katılımıyla gerçekleştirildi.

18:00'de yeniden konser saati idi. Grup Avaz, Serenata, Başak Müzik Grubu (BSV) sahne aldı. Sarıgazi gençliğinin coşkusunu had safhadaydı. Sürekli sloganlar atılıyor, flamlar, posterler dalgalanıyordu. Bu esnada ESP adına Bilge Togaç ve BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel birer konuşma yaptı. Şair Ruhan Mavruk ve Grup Emeğe Ezgi meşale ve havai fişeklerle şarkılarına başladı. Ardından Birol Topaloğlu lazca parçalarıyla festivale farklı bir renk kattı ve son olarak Ferhat Tunç sahne alarak şarkılarını söyledi.

Festival saat 24.30'a kadar sürdü. Gelecek yıl yeniden Festival alanına görüşme dileğiyle sona erdi. □



17 EYLÜL İZMİR



15 EYLÜL BEYAZIT



22 EYLÜL ÖZLEM AYDIN



22 EYLÜL PAŞABAĞÇE



23 EYLÜL ANTALYA



18 EYLÜL İZMİR



19 EYLÜL ZONGULDAK KOZLU



23 EYLÜL MUTAŞ



2010/09/26 02:23 PM

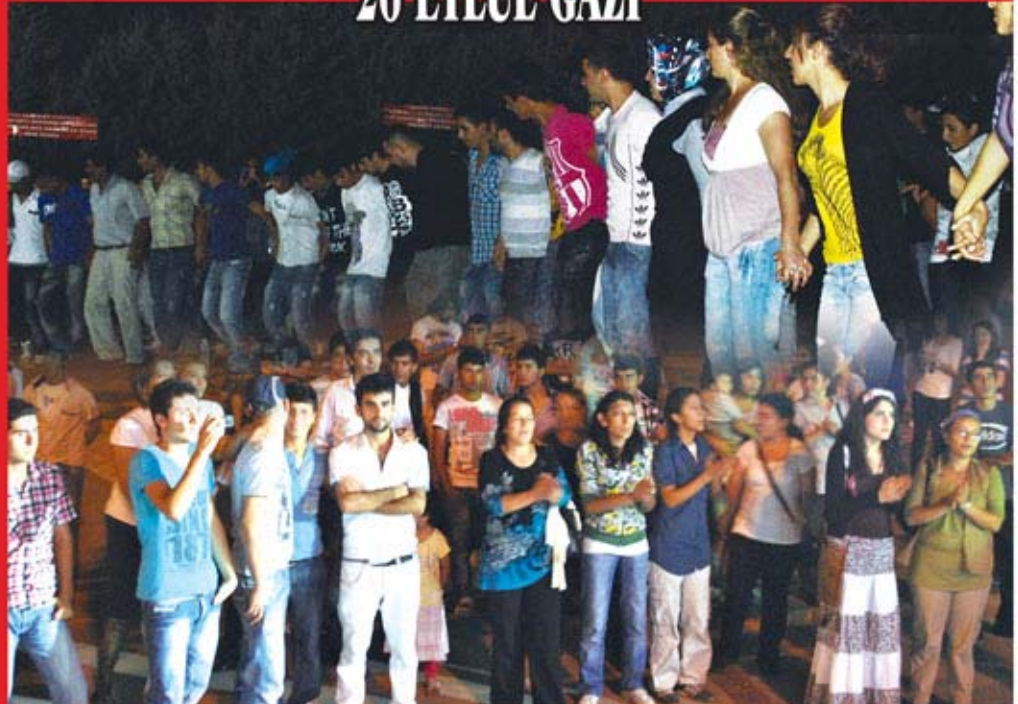
25 EYLÜL ANKARA



26 EYLÜL GAZİ



2010/09/26 02:22 PM





18-19 EYLÜL 2010 SARIGAZI HALK FESTİVALİ